

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVII

APRILIE 1990

GHEȚSEMANI

Mișca ușor zefirul smochinii și măslinii,
Cind pe poteci umbrite, spre mijlocul grădinii
Pășea Mintuitorul în sera-aceea care
Era cuprins în suflet de multă întristare.

Se pleacă-n rugăciune cu fața în țărină
Sorbind încet paharul ce-i tremura în mână :
Începe să primească pedeapsa de păcate
Căci vru să le ia Dinsul asupra Lui pe toate.

Priviți cum vin în valuri păcate mari și grele,
Cum peste El se-asează atâtea fapte rele ;
Isus le ia pe toate, păcatul nostru-Îl doare ;
O, ce povară tristă și cit de-ngrozitoare !

Isus nevinovatul, al meu păcat să poarte ?
Priviți cum Îl doboară ajuns în chin de moarte !
În pulbere cu fața-I acum schimonosită
Cu trupul fără vlagă, cu inima zdrobită.

Sudoarea se preface în picături de sînge,
A morții mină rece pe Domnul sfînt Îl strînge.
Păcatul Îl apasă. Sfișietor e chinul,
În noaptea cea grozavă El singur caleă linul.

Doar arborii grădinii : smochinii, palmierii
Sînt matori muți privind-L în spaimele durerii
Din ramuri cade roua udîndu-I lin făptura
Parcă ar plînge tristă de dorul Lui natura.

Privește-L cum se luptă în chin grozav de moarte
Tu păcătos nevrednic, păcatul tău să-l poarte.
O Doamne, fi-vom oare vreodată noi în stare
Să-Ți răsplătim în viață iubirea Ta cea mare ?

Păcatul Îl desparte de-a Tatălui privire
Și tremură de groază de-această părăsire
Cine-ar putea să spună-n clipa aceasta oare
Tot chinul ce-L apasă, dureri sfișietoare ?!

Dar peste toate-acestea El vede prin credință
Mulțimea mintuită prin marea suferință
Și-n noaptea cea profundă cînd mingiie zefirul
În tainica grădină sorbi întreg potirul.

Titu Zamfir

Rugați-vă acum pentru Duhul Sfânt

Trei imperative pentru a primi
acest dar

Privind peste secole cu viziune profetică, Zaharia a văzut timpurile noastre. Îngrijorat ca nu cumva copiii lui Dumnezeu să devină nepăsători și uituci în ultimele zile, el i-a sfătuit să se pregătească pentru evenimentul de apogeu al întregii istorii. Solia lui este:

„Cereți de la Domnul ploaie în timpul ploii târzii; Domnul face să strălucească norii (din cauza fulgerelor) și dă o ploaie îmbelșugată pentru fiecare fir de iarbă de pe câmp“ (Zaharia 10,1).

Am o povară crescândă pentru pregătirea corectă a fiecăruia dintre noi în vederea primirii revărsării Ploii Târzii. Este oare exagerat a spune că importanța și urgența primirii puterii făgăduite depășește toate celelalte probleme pe care le întâmpină Biserica? Dumnezeu ne cheamă la o relație mai strânsă cu El, astfel încât El să ne poată da puterea Duhului Său și să ne folosească pentru încheierea lucrării Sale pe pământ. Vorbesc astfel pentru că sint convins că a sosit timpul să mergem acasă.

Când am vorbit în trecut despre darul Duhului Sfânt, s-a înțeles în general că avem nevoie de această putere și că Dumnezeu va da Bisericii Sale cindva Ploaia Târzii. Dar atîta vreme cît întreținem și nutrim mentalitatea de „cindva“, noi aminăm timpul în care Biserica trebuie să facă pregătiri și să primească darul făgăduit.

Dumnezeu vrea să ne dăm seama că trebuie să lepădăm mentalitatea de „cindva“, și să-L credem pe cuvînt. El vrea să ne dea puterea Spiritului Sfânt ACUM. „Coborîrea Duhului Sfânt asupra Bisericii este așteptată ca și cînd ea ar trebui să aibă loc în viitor; dar este privilegiul Bisericii să o aibă ACUM. Căutați-o, rugați-vă pentru ea, credeți în ea“. (Evanghelizare p. 701). Nu numai că ni se dă asigurarea că putem să avem Duhul Sfânt ACUM, dar ne este spus că prin trei imperative care trebuie să fie împlinite în ordine — căutați rugați-vă, credeți — vom primi acest dar necesar.

1. Credeți în puterea Sa

Dacă Dumnezeu este dornic să ne dea darul, de ce sîntem atît de îndărătnici ca să-L cerem și să-L primim? Îndrăznesc să afirm că mulți nu știu că dorința Cerului pentru noi este să avem ACUM darul Duhului Sfânt prin experiența Ploii Târzii. Poate că Satana v-a făcut să

uitați sau a ascuns această făgăduință de voi. Sau poate v-ați așteptat la o invitație, ca să o credeți și s-o primiți. Eu m-am angajat să fac cunoscut adevărul conducătorilor și poporului nostru cu orice ocazie. Eu cred că Dumnezeu vrea să ne facă să înțelegem exact ceea ce ne-a spus.

Înțelegerea că Dumnezeu este dornic să ne dea ACUM Ploaia Târzii ar trebui să umple de bucurie inima fiecărui adventist de ziua a șaptea și să motiveze acțiunea corectă care ne va aduce pe fiecare într-o mai strînsă legătură cu Domnul și Mintuitorul nostru precum și unul cu altul. Frați credincioși, dați-mi voie să vă provoc credința. Primiți declarația clară a profetului lui Dumnezeu. Noi putem să avem ACUM Duhul Sfânt. Dumnezeu a făgăduit aceasta.

2. Rugați-vă pentru ea

Iată al doilea imperativ pentru primirea Ploii Târzii — trebuie să ne rugăm în mod special pentru ea. Foarte adesea noi adăugăm cererea pentru Duhul Sfânt în cadrul rugăciunilor noastre, aproape ca un gînd venit mai la urmă, sau o așezăm undeva într-o listă lungă de articole pe care vrem s-o aducem în atenția lui Dumnezeu. Ca să fiu cinstit, eu nu m-am rugat în trecut pentru revărsarea Duhului Sfânt asupra Bisericii cu intensitatea și seriozitatea cu care ar fi trebuit. Dar această făgăduință este stimuloare. Întrucît eu accept făgăduința că Biserica poate să aibă Duhul Sfânt ACUM, eu petrec cu mult mai mult timp vorbind cu Dumnezeu despre ea în prezent decît am făcut-o în trecut.

Noi nu trebuie să nutrim niciodată ideea că va veni timpul cînd ne vom ruga îndeajuns pentru darul Ploii Târzii. „Noi nu sîntem îndeajuns de dornici să-L deranjăm pe Domnul și să-I cerem darul Duhului Sfânt. Domnul vrea ca noi să-L deranjăm cu această cerere. El vrea ca noi să trimitem cererile noastre la tronul

Continuare în pag. a 8-a

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub conducerea unui comitet de redacție format din:

Dumitru Popa, redactor-șef;
Adrian Bocăneanu și Coconcea Octavian, secretari de redacție;

Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu,
Apostol Chelbegeanu și Iosif Gyéresi, membri.

Redacția și administrația:
București, str. Plantelor nr. 12 — sect. 2
Tel. 20.42.07

„Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta“.

Luca 23,42

Adu-Ți aminte Doamne

De la înălțimea crucii pe care fusese legat, tilharul vedea mulțimea ce tălăzuia de ura pe care o revărsa asupra Învățătorului din Nazaret răstignit alături de el: „Nu ești Tu Hristosul? Mintuiește-Te pe Tine Înșuți și mintuiește-ne și pe noi“ (Luca 23,39).

Hristos, Mesia, mîntuire, cuvinte cu un bogat conținut pe care el le auzise de mic în Templu, citite de pe paginile sularilor sfinte. Le-a reauzit din gura rabinilor ce repetau profețiile vechilor prooroci. Căci „printre iudei se aflau totuși suflete statornice, urmași ai aceluia neam sfînt prin care fusese păstrată cunoașterea de Dumnezeu. Aceștia așteptau încă nădejdea făgăduinței făcută strămoșilor. Ei își întăreau credința cercetînd asigurarea dată prin Moise: „Domnul Dumnezeu vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune“ (Fapte 3,22)... Ei citeau cum Dumnezeu va unge pe Acela

care avea să aducă vești bune celor nenorociți, să vindece pe cei cu inima zdrobită, să vestească robilor slobozenia“ (Is. 61,1.2).

Subconștientul său începe să lucreze cu febrilitate. Aducerile aminte fac lumină în labirintul întortocheat al căilor păcatului din viața Sa. Da! El este Acela pe care Il ascultase învățînd cînd încă nu ajunsese la crimă și la fapte vrednice de aspră pedeapsă. Cuvîntul Lui cald, simpatia ce se degaja din privirile și comportarea Lui dădeau putere cuvintelor Sale. Și el... fusese gata atunci să creadă, să urmeze pe acest dumnezeiesc Învățător, pe acest tînăr Rabi.

Dar preoții și conducătorii la care mersese să ceară sfat, să se convingă o dată mai mult de justetea pasului pe care dorea să-l facă, l-au îndepărtat de El. Cine dintre cei mai mari ai noștri crede în El, cine ia seama la cuvintele Lui?

„Căutînd să-și încătușeze convingerile, el se afundase din ce în ce mai adînc în păcat“ pînă cînd a ajuns un tilhar și un criminal condamnat să moară pe cruce.

Își aduce aminte cum pînă și crudul păgîn Pilat spusese la judecată: „Nu găsec nici o vină în El (Ioan 19,4). Atunci de ce L-a condamnat? De ce mai-marii norodului și preoții m-au îndepărtat de El? De ce am ajuns aici? Cu siguranță că în mulțimea din fața lui se aflau cei din familia sa, mama sa, rudele sale. De durere și rușine plîngeau în sufletul lor.

Conexiunile minții și inimii lucrau cu o repeziune și o claritate uimitoare, în ciuda suferinței, rușinii și morții ce pluteau deasupra lui.

El a „venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut“ (Luca 19,10). „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug“ (Ioan 10,10). Da, Acesta este Hristosul! Și ca-n montajul unui film, decupează, șterge, trece peste perioada neagră a vieții sale și se alătură în sufletul și ființa sa grupului de urmași ai umilului Învățător, așa cum a dorit să facă atunci, atunci cînd pentru prima dată L-a ascultat și a fost cucerit de cuvîntul și persoana Sa. „Convingerea a pus din nou stăpînire pe el că Acesta este Hristosul. Și, întorcîndu-se către tovarășul său de crime, el spuse: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu care ești sub aceeași osîndă?“ (Luca 23,40). Tilharii nu se mai temeau de oameni. Dar asupra unuia dintre ei apăsa convingerea că există un Dumnezeu de care trebuie să te temi, un viitor care îl făcea să tremure. Iar acum, așa cum era, în totul minjit de păcat, istoria vieții sale se apropia de încheiere: „Pentru noi“, gemu el, „este drept căci primim răsplata pentru fărădelegile noastre; dar Omul acesta n-a făcut nici un rău“ (Luca 23,41). Pentru el nu mai erau acum nici indoieli și nici reproșuri. În glasul său durerea era amestecată cu nădejdea. În pragul morții se sprijinea pe un Mîntuitor ce era pe moarte. În Cel răstignit lîngă el, tilharul a văzut pe Mîntuitorul lumii atunci cînd nimeni nu L-a recunoscut ca atare, nici chiar ucenicii Săi.

CUPRINS:

● Ghetsemani	C. I
● Rugăți-vă acum pentru Duhul Sfînt	C. II
● Adu-ți aminte Doamne	1
● Triumful botezului	2
● Activitate evang. laică Conf. București	3
● Indianapolis	5
● Slujitori sau pastori independenți să-i sprijinim?	6
● Dacă ai ști	9
● De la Sabat la Duminică	11
● Chiar dacă!	14
● Voi sînteți lumina lumii	16
● Prețul cerului	C.III
● Ultimii pași	C.IV

În clipele morții Sale ispășitoare Isus Hristos, Domnul, acorda iertare și mîntuire. Acest tilhar va fi printre trolele Biruitorului în împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu, înfrîntul era Biruitor.

Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului putea să fie chinuit în trupul Său. Oamenii îi puteau străpunge mîinile, coasta, picioarele și capul cu spinii coroanei, puteau să smulgă de pe El haina umilă, dar nu-L puteau jefui de puterea de a ierta păcatele. Murind, a dat mărturie de divinitatea Sa. Este dreptul Lui de a mîntui pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El. Și atunci, în acel „astăzi” istoric cînd murea pe cruce, Fiul lui Dumnezeu asigură pe tilharul pocăit că va fi cu El în veșnica Lui împărăție.

„Pentru acest tilhar, Golgota a fost momentul renașterii lui, chează învierii, a veșniciei lui.

În descătușarea sufletelor, coborînd Golgota, privim spre reînvierea noastră. Cîntăm „Hristos a înviat” și aprindem luminările împreună simțiri și ale nădejdii. Simțim nevoia certitudinii că „Dumnezeu este cu noi”, dar uităm că lumina veșnicului adevăr este puterea ceretătoare și desăvîșitoare a lui Dumnezeu. Uităm că acolo la piciorul crucii, trebuie să recunoaștem că este numai drept să primim răsplata pentru fărădelegile noastre, dar El, Isus Hristos, așteaptă de la noi ca, purificați de focul adevărului, să mergem pe drumul trasat de El: „Iertate îți sînt păcatele. Du-te... dar să nu mai păcătuiești”.

Cuvîntul învierii: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcînd”, este imnul biruinței; el trebuie să irumpă dintr-un suflet dornic de schimbări lăuntrice. Reînvierea noastră nu trebuie să netezească calea unei noi robii, a formalismului, a fariseismului, a unei morale lipsite de conținut dumnezeiesc.

Tilharul de pe cruce este simbolul biruinței, prin Isus cel răstignit, asupra păcatului. Este certitudinea iertării, primirii și a binecuvîntării veșnice. Este asigurarea că Duhul lui Dum-

nezeu poate schimba, transforma și înnobilă caracterul. Este asigurarea că toți cei ce poposesc la crucea Lui și-L recunosc ca Domn și Mîntuitor, vor fi schimbați în caracter și viața lor va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Bucuria renașterii noastre să nu ne învrăjbească, ci să ne

adune acolo unde putem înțelege profunde semnificații și implicații ale Golgotei.

„Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

D. Popa

Seceriș '90

Triumful botezului

Seceriș '90 va culmina cu un botez special în Sabatul din 26 mai 1990, așa cum am mai amintit. Aceasta va fi — după toate datele pe care le avem — cea mai mare sărbătoare a botezului din istoria bisericii noastre. Se pare că este o fîntă de neatinș; și cu toate acestea, dacă toate ceie mai bine de 30.000 de comunități ale bisericii noastre mondiale ar bateza fiecare numai cîte patru persoane în această zi, atunci ținta propusă va fi depășită. Chemăm pe fiecare credincios adventist de ziua a șaptea din lumea întreagă să contribuim la realizarea unui mare botez în acest Sabat deosebit.

Spiritul Profetic face următoarea făgăduință: „Vine timpul cînd vor fi tot ațița convertiți într-o singură zi cît au fost în ziua Cincizecimii, după ce ucenicii au primit Duhul Sfînt” (Ev. 692).

Încurajăm Uniunile de conferințe, misiunile și cîmpurile locale să facem ca acest deziderat să devină o realitate, organizînd botezuri în masă. Cît mai mulți bărbați și femei, tineri și finere să coboare în apa botezului. Fiecare comunitate să organizeze un astfel de botez și să se îngrijească de pastorii necesari aducerii la îndeplinire a acestui serviciu divin botezului cu totul deosebit.

Pentru a face posibil acest botez neobișnuit și măret, recomandăm ca în Sabatul din data de 5 mai a.e. în fiecare

comunitate să se adreseze chemarea celor care nu s-au decis încă pentru a încheia sfîntul legămint prin botez. Trebuie să facem un apel călduros la toți cei interesați, la capii familiilor noastre, la cei care, din diferite motive, au fost excluși din rîndurile noastre, nimeni să nu fie trecut cu vederea. Să lucrăm cu ei, să-i vizităm și să ne rugăm pentru ei și cu ei.

Cum acțiunea „Seceriș '90” se apropie de încheiere, lumea întreagă trăiește experiența unei explozii evanghelice. Biserica întreagă este angajată în proiecte și acțiuni evanghelice și se așteaptă rezultate deosebite.

În cursul anului 1989 Diviziunea Africa de Răsărit și Diviziunea Inter-Americană au primit în mijlocul lor, prin botez, mai bine de 100.000 de suflete fiecare.

În Spania, nastori și evangheliști au condus prima campanie evanghelică națională din Europa. În Brazilia această campanie națională a adus 45.000 de suflete în biserică, iar în Filipine, 40.000. În Mexic campania evanghelică a prilejuit botezul a 3.500 persoane. Pentru ei aceasta a însemnat o creștere procentuală de 257% față de 1988. La această campanie au luat parte 650 de membri laici și 120 de pastori.

Tinta propusă pentru ultimul trimestru al acțiunii „Seceriș 90”, numit și „Cele 90 de zile de Seceriș”, este aceea de a se boteza în medie 2000 de suflete pe zi. La sfârșitul acestor 90 de zile de seceriș, comunitățile din lumea întreagă vor sărbători încheierea acestei acțiuni „Seceriș 90” cu sărbătoarea unui botez deosebit. Să facem din Sabatul din 26 mai 1990 o mare sărbătoare spirituală și să amintim membrilor și vizitatorilor că în acest Sabat, în lumea întreagă, vor cobori în apa botezului aceia a căror ființă s-a hotărât să se unească — prin botez — cu Mintuitorul lor. În acel Sabat un lanț de

noi mărturisitori și trăitori ai adevărului întregii solii îngerești va înconjura globul aducând laude și recunoștință Aceleia care, prin jertfa Sa ispășitoare a deschis un drum spre veșnicie.

Neal Wilson, președintele Conferinței Generale invită toate comunitățile din lumea întreagă să „celebreze cu bucurie sfântă un botez deosebit în acest Sabat”. El declară că, cu ajutorul Duhului Sfânt, „nu este o încumetare aceea de a nădăjdui — prin credință — să ai ca obiect al rugăciunii botezarea a 100.000 de suflete în Sabatul de la 26 mai 1990.

Acțiunea „Seceriș 90” se va

încheia în Sabatul de la 30 iunie 1990. Comunitățile pot plănuși să aibă și atunci un botez, dar în mod deosebit acest Sabat va fi un Sabat de mulțumire și recunoștință la adresa lui Dumnezeu pentru sprijinul Său și pentru biruințele câștigate în cursul acestei acțiuni. Dumnezeu să binecuvinteze pe toți aceia care au participat la acest program „Seceriș 90”.

Să încheiem acțiunea „Seceriș 90” prezentând cerului un glorios seceriș, ca un dar făcut Sesiunii Conferinței Generale.

Prelucrare după
Carlos E. Aeschlimann
Coordonator al acțiunii
„Seceriș 90”

Conferința București

ACTIVITATE EVANGHELISTICĂ LAICĂ

In cele ce urmează prezentăm un moment al activității evanghelice laice în Conferința București. „La drumuri și la garduri” un exemplu de ceea ce așteaptă Dumnezeu și oamenii de la noi.

Pentru că redacția revistei „Curierul Adventist” mi-a cerut să prezint un raport despre lucrarea de evanghelizare făcută în ultimile zile de către comunitatea Cervenia, jud. Teleorman, voi spune că un impuls pentru această evanghelizare — „la drumuri și la garduri” — ne-a fost dat și de ministrul culturii, dl. Andrei Pleșu, amintindu-mi și de Episcopul din Durham care ajutate pe Tyndale să tipărească o a doua ediție a Bibliei, cumpărând un întreg stoc.

Mergând în comuna Comana pentru a obține o aprobare pentru evanghelizare la căminul cultural, primarul mi-a spus că ministrul Andrei Pleșu a dat dispoziție să nu se mai facă programe religioase în case de cultură, deoarece acestea sînt pentru cultură..., iar programele religioase să se țină în locurile de rugăciune. Oricum în Comana și în satele Vlad Tepeș, Grădiștea și Falaștoaca care țin de ea, nu sînt case de rugăciune... urma să folosim ceea ce aveam.

Vorbisem cu un frate din Cervenia, Petre Cristache, și dînsul se oferise să mă ducă cu mașina la Gogoșari, Putineiu de Giurgiu și Stănești pentru obținerea aprobărilor necesare pentru evanghelizare în localitățile mai sus amintite.

Sîmbătă 14 aprilie am fost la Cervenia și fratele Petre s-a oferit să mergem. Planul nostru era ca fratele Peicu Virgil să țină o adunare de evanghelizare în aer liber în comuna Mihai Bravu cu corul Popa Tatu, fratele Breja Alexandru la Comana, cu corul de copii de la Cort împreună cu un elev, Negoii Viorel, ca vorbitor și eu la Grădiștea. Acum se oferea ocazia să mergem direct. I-am spus sîmbătă fratelui Petre Cristache și împreună cu tineretul am plecat duminică pe la orele 14 pe traseul Izvoru, Drăghiceanu, Rălești și Gogoșari.

La Izvoru am oprit în marginea satului. Eram cam 22 de persoane într-un ARO și două autoturisme.

Cînd corul a început să cînte, oamenii s-au adunat (cam 30 de persoane). Apoi o fetiță de 6 ani, Roxana, a recitat Psalmii 23 și 119,1-12. Între coruri, pentru că era vorba de moartea Domnului am folosit „semnul prorocului Iona” din Matei 12,38-40. Roxana a început să prezinte cartea lui Iona. La 15 aprilie,

la 16 și la 22 aprilie, în 21 de înfilniri de evanghelizare făcute în 20 de localități, Roxana avea să fie un misionar care făcea publicul să o binecuvinteze, să-i ofere spontan flori, ... un misionar care făcea să curgă lacrimi... Micul nostru misionar, Roxana cea de 6 ani, a arătat că de mult face influența unui copil care știe cartea lui Iona și încă ceva pe deasupra. Așa cum ni se spune în cartea „Parabolele Domnului Hristos”, influența este un talent.

După o oră și ceva (în general evanghelizările se limitau la o oră — o oră și douăzeci de minute) am împărțit ilustrate (nu aveam alte materiale) și textul de aur (Ioan 3,16).

Cîteva minute pentru discuții și adrese și, bineînțeles, invitații stăruitoare de a reveni. Le-am spus că are să treacă corul mare al adunării adventiste din Cervenia.

Pretutîndeni am prezentat corul de tineri al adunării adventiste din Cervenia și pretutîndeni, spre slava lui Dumnezeu, cuvîntul „adventist” care a fost explicat cu textele potrivite, a fost bine primit.

La Drăghiceanu pe un platou am avut cam 40 de auditori la fel de uimiți de ce auzeau prin cîntări și Cuvîntul Scripturii.

La Rălești am avut cam 30 de persoane interesate, iar unii dintre ei s-au arătat dispuși să viziteze adunarea din Cervenia.

Un om, pe nume Marin Boboc, spunea că a rămas cu o mărturie nestearsă de la fratele Mitu Gurban care avea și doi ucenici în meseria de zidar, băieți care l-au impresionat prin faptul că niciodată nu s-au așezat la masă fără rugăciune.

La Gogoșari, la intrarea dinspre Rălești, am avut un auditoriu de 50 persoane, iar la ieșirea spre Vieru peste o sută de persoane.

Soarele era spre apus și atunci ne-am grăbit spre Giurgiu, prin Vieru și ne-am întors la Cervenia ca să prindem adunarea de duminică seara. Majoritatea celor din comunitate ne-au declarat că fuseseră sceptici cu privire la succesul misionar al formației noastre. Chiar unul dintre prezbiteri a spus în predica de vineri seara următoare despre greșeala pe care o făcuse zicînd că: „Fratele Fereșteanu merge ciine surd la vinat” — adică, o mină de tineri, fără cor mare, fără fanfară. Au fost însă bucușori de veștile aduse și toți aveau să se convingă a doua zi, mergînd pe urmele noastre, de minunile pe care le face Dumnezeu cu inimile oamenilor.

Pe 16 aprilie corul mare a repetat traseul nostru: Izvoru — 120 persoane (cu o zi înainte — 30), Gogoşari (au schimbat ordinea) — 100 persoane, unde primarul şi poliţistul au primit cartea: „Este tarcul de veghe...” În Răleşti au avut cam 70 persoane (mai înainte cu o zi — 30). Acolo au stat mai mult şi cei doi vorbitori; Valerică Zbirnea, prezbiter, şi Nişu Gurban au pus bazele unei lucrări temeinice prin prietenul Marin Boboc, care se bucură de consideraţie în satul său.

La Drăghiceanu au avut cam 80 de persoane (cu o zi înainte — 40) şi s-au întors plini de bucurie, de entuziasm şi mulţumitori faţă de Dumnezeu pentru cele experimentate.

Pe 16 aprilie, corul tineretului avea în plan să meargă la Răzmireşti, Toporu, Drăgăneşti-Vlaşca.

Am plecat mai devreme şi când am ajuns în Siliştea (Grosu), văzind oameni adunaţi, am oprit maşinile (4 de data aceasta) şi s-au adunat peste 100 persoane. Acum aveam ca material „Calea, Adevărul şi Viaţa”, „Biserica Adventă în lume”, citeva Biblii şi Noul Testament, citeva exemplare din „Străbătind veacurile”, ilustraţii însoţite de textul de aur (Ioan 3,16).

După această oprire neprevăzută în planul nostru iniţial, am ajuns la Răzmireşti unde erau cam 60 de persoane adunate, între care şi un tânăr intelectual.

Când am terminat, tânărul a dorit să pună o întrebare.

„Eu sînt preotul acestui sat”, a spus el şi ne-a reproşat că nu i-am cerut voie să prezentăm programul în acel sat. I-am spus că dacă era vorba de localul bisericii, am fi cerut voie, dar aici noi nu am văzut nimic rău să prezentăm cântări şi Cuvîntul Bibliei. A fost de acord că programul nostru era de zidire şi ne-a invitat peste două săptămîni după terminarea slujbei la orele 12 să cîntăm pentru popor în biserica sa.

Mergînd spre Toporu, a început ploaia. Spre dreapta se vedea un sat. Pun harta pe genunchi şi văd că este vorba de Tomuleşti. Pompinel, conducătorul auto, propune să mergem şi acolo, dar ceilalţi argumentează că este ploaie şi nu vom face nimic. Am zis: „Şi în Toporu este tot ploaie şi nu putem face nimic, aşa că mai bine mergem şi aşteptăm încetarea ploii la Tomuleşti”. În capăt, un grup de oameni aşteptau descărcarea unei maşini cu mere şi la primele cuvinte ale cântării, deşi ploaia, o parte din oameni şi-au scos pălăriile şi căciulile. Peste citeva momente ploaia a încetat şi aproximativ 60—70 de persoane dornice şi însetate ne-au invitat să revenim. Le-am promis că va veni corul mare (corul comunităţii) şi printre alte materiale am lăsat şi cartea „Străbătind veacurile”.

La Tomuleşti am avut iar în jur de 60—70 persoane şi la Toporu şi mai mulţi.

La Drăgăneşti-Vlaşca am încheiat pe înserate şi când ne-am întors la Cervenia, lângă Casa de rugăciune, la 2—3 minute au sosit şi corişti mari. Ne-am povestit experienţele şi am lăudat pe Dumnezeu.

Pe 22 aprilie pe traseul Izvoru-Drăghiceanu-Răleşti-Gogoşari, a mers corul de copii cu patru fraţi vorbitori: Ion Voivozeanu, Gigel Vate, Cornel Budurea şi Petre Stănculea. Experienţele frumoase i-au făcut să spună că nu vor mai părăsi această lucrare niciodată.

Tot pe 22 aprilie corul mare a mers pe traseul Trestenica, Tomuleşti, Toporu.

Dacă la Trestenica şi Tomuleşti au avut cam 60—70 persoane, la Toporu numărul lor a fost de 150—200.

Tot pe 22 aprilie corul mic a plecat, de data aceasta nu la orele 13—13,30, ci la zece fără ceva. Pînă la prînz am fost la Putineiu—Giurgiu, Hodişoara, Vieru, unde am avut între 60—70 persoane ca auditoriu.

Pe şoseaua Vieru—Stăneşti, umbrită de plopi, am mîncat în trei grupuri şi când am ajuns la Stăneşti la o răscruce, lângă Poliţie, s-au adunat peste 60 de persoane. Toţi dornici de material, dornici să revenim; le-am spus că vor fi vizitaţi de corul mare.

Aceste patru localităţi urmează să fie vizitate de corul mare pe 29 aprilie.

La Ghizdaru, unde un profesor de sport binevoitor a strîns oameni şi tineri, am văzut atît pe

acesta care căuta să liniştească pe cîţiva cetăţeni „cu chef” cit şi un alt donan care trebuia să o liniştească pe soţia lui care căuta să împiedice lucrarea; amîndoi ne-au fost de ajutor ca oamenii să nu arunce cu pietre în maşini. Mîna lui Dumnezeu ne-a ocrotit. Celălalt s-a prezentat: era preotul din Ghizdaru. Ne-a spus bun venit, apoi ne-a invitat să mai venim peste un an. Am înţeles. Acest om de caracter era un Socrate care trebuia să-şi ducă crucea în familie şi să lupte cu enoriaşii care erau sub influenţa băuturii. A chemat cei cinci copii de şcoală care ne-au recitat în cor rugăciunea „Tatăl nostru” şi încă două. Prin Onceşti am trecut fără să oprim, deoarece nu erau oamenii ieşiţi afară; de la Radu Vodă drumul se opreşte la Dimitrie Cantemir; nu am oprit deoarece nici aici nu erau oameni adunaţi. Ne-am întors la Radu Vodă unde s-au adunat aproximativ 60 de persoane şi tineri veniţi de la cămin. La Izvoarele (Beiu) am oprit în centrul satului şi am avut mulţi care se opreau din drum să asculte, peste 70 de inşi. La Chiriacu am avut cu toţii parte de cele mai mari bucurii. Aici oamenii sînt ca lutul în mina olarului (în cele bune), oameni cu inima aleasă şi dornici. A urmat Cucuruzu cu 15 persoane şi Răsceni cu peste 70 de auditori, majoritatea tineri serioşi cărora Dumnezeu le-a mişcat inimile. După împărţirea literaturii (cu zgîrcirea pentru că făcusem trei părţi) am chemat doi tineri deosebit de atenţi şi le-am înmînat ultimele două ziare cu Decalogul.

Alte cinci perechi de ochi ale altor cinci tineri priveau întrebători parcă voiau să zică: pentru noi nu mai e nici o binecuvîntare?

Din nefericire, nu.

Pentru 29, 30 aprilie şi 1 mai corul tineretului, „cercetaşii”, speră să atingă alte trasee unde solia adentă nu a sosit. Corul mare a venit în urma noastră, iar în urma lor corul de copii cu cei patru fraţi evanghelişti.

În urma corului de copii sperăm să vină corurile din Bragadiru, Frumoasa, cit şi fraţii predicatori din cîmpurile alăturate. Ar fi de dorit ca aşa cum se spune în cartea „Sfaturi pentru Serviciul Creştin” să se aplice: „necesitatea efortului în continuare, ca săptămîna după săptămîna, nici o localitate din cele unde s-a început lucrarea să nu fie trecută. Apoi combinaţia cu lucrarea doi cite doi din fraţii care nu sînt corişti”.

În interval de opt zile, 15—22 aprilie şi în trei zile de evanghelizare s-a lucrat în 31 localităţi de către trei coruri ale unei comunităţi de ţară şi se urmăreşte divizarea corului de tineret în două ca să fie patru echipe.

Stîmaţi fraţi, dacă s-ar putea să avem „Cartea cu Sublinieri” şi bineînţeles Biblia; dacă s-ar putea scoate şi alte materiale ar fi de mare ajutor ca să dăm la cit mai mulţi Cuvîntul vieţii.

Atît din ce au mărturisit cei din corul mare şi al copiilor, cit şi din ce am simţit şi noi, situaţia specială a arheologului André Parot se generalizează în acest timp pentru toţi cei ce pleacă la lucru în cîmp.

„... Uşile se deschideau înaintea mea, drumurile se conturau. Mî se părea că sînt condus, ghidat, protejat”. A. Parot, „Aventura arheologiei”.

Cei care au fost pe teren spuneau celor care nu avuseseră ocazia: „Pînă nu eşti acolo nu poţi să-ţi dai seama sau să-ţi închipui cum lucrează Dumnezeu”.

Stîmaţi fraţi, în Evrei 1,1 ni se spune că Dumnezeu lucrează în multe chipuri. Realitatea minunată a timpului nostru este că lucrarea „la drumuri şi la garduri” — de data aceasta la propriu — face parte din cele mai tulburătoare chipuri în care Dumnezeu alege să lucreze.

Dacă alpinişti se plîng de lipsa traseelor „în premieră”, la noi fiecare ieşire este o premieră în felul ei — alţi oameni, alte dispoziţii. Domnul Iisus a spus: „... nu veţi isprăvi de străbătut cetăţile lui Iuda pînă va veni Fiul omului”.

Şi nu există o istorie a descoperitorilor de mine de aur atît de pasionantă ca istoria care se scrie în ceruri asupra acestor ultime „pete albe” pe harta evanghelizării.

Vasile Feresteanu

Iată un nume care nu se va uita prea repede : 2500 de delegați, venind din 180 de țări, se vor întâlni între 5 și 14 iulie la Indianapolis, unde sînt așteptați de asemenea mai bine de 40.000 de oaspeți în total, în cadrul celei de-a 55-a sesiuni mondiale a Bisericii Adventiste. Să nu uităm că evenimentul se repetă la fiecare cinci ani, dată importantă în calendarul nostru.

Conform cu învățătura Noului Testament, organizația

pentru ca familia mondială să se bucure de părtășie frățească și să fie întărită prin aflarea veștilor despre intervențiile providențiale ale lui Dumnezeu în aceste timpuri de criză. Printr-un mare număr de documente, diversele departamente, secțiuni și instituții își vor putea prezenta activitatea. Serile vor fi consacrate rapoartelor prezentate de fiecare diviziune cu privire la eforturile făcute pentru a vesti Evanghelia la orice neam, seminție,

a ne lepăda de El. (Mat. 26,58). Cu cât sîntem mai aproape de țintă, cu atât hotărîrea, angajarea și consacrarea noastră trebuie să fie mai mari.

Ni se oferă ocazia de a face un sacrificiu — în legătură cu darurile care se așteaptă pentru ca să poată fi pusă în funcțiune în Europa o puternică stație de radio cu unde scurte de 250 kW, stație ce va trebui „să acopere” tot continentul nostru, Orientul-Apropiat și Africa de Nord. Aceasta în-

INDIANAPOLIS

noastră recunoaște valoarea și importanța fiecărui membru ce se integrează în mișcarea mondială prin intermediul celor patru nivele existente : Comunitatea, Conferința, Uniunea, Conferința Generală. Reprezentat în mod direct prin cei aleși din propria sa comunitate, fiecare membru participă la lucrările pe plan mondial prin intermediul delegaților de la diferite nivele. Conferința Generală în sesiune reprezintă deci cea mai mare autoritate în Biserica Adventă.

Cei 2500 de delegați vor fi purtătorii de cuvînt ai celor 6 milioane de membri ai bisericii noastre. Ei vor avea misiunea de a alege, pentru următoarea perioadă de cinci ani, pe cei ce vor avea răspundere în administrație și pe conducătorii de departamente, atît la Conferința Generală cit și în cele zece diviziuni care o compun. Va fi organizată a unsprezecea diviziune ce va cuprinde teritoriile U.R.S.S. Bunul mers al Bisericii va depinde de înțelepciunea delegaților, dar mai ales de măsura în care ei vor fi receptivi față de îndrumările Duhului Sfînt. Să nu uităm că la Ierusalim, cu ocazia primului conciliu, Duhul Sfînt S-a manifestat prin votul delegaților (Fapte 15,28).

Așa cum scrie Neal C. Wilson, au fost elaborate planuri

limbă și norod. Talente muzicale venite din cele mai diferite părți ale globului își vor da concursul pentru a crea o atmosferă cit mai plăcută. Dar punctul culminant va fi cortegiul misionar din ultimul Sabat după-amiază cînd vor fi prezentate minunatele roade ale lucrării harului — evenimente extraordinare și defilarea tradițională la care vor participa sute de bărbați, femei și copii purtînd costume naționale.

„Eu voi zidi Biserica Mea”, a spus Isus (Mat. 16,18). El In-suși este la lucru pentru a-Și stringe poporul. Dar El a ales să lucreze cu și prin noi. „Imi veți fi martori...” (Fapte 1,8). În această lucrare sîntem cuprinși toți. Și Lui nu-I este indiferent nici un lucru care are legătură cu noi în vreun fel. „Vreau să spun fraților și surorilor mele — scrie E. G. White — că biserica lui Hristos, așa slabă și plină de defecte cum ar putea să pară, este singurul obiect de pe pămînt pe care El îl socotește vrednic de toată atenția Sa”. (TM/15).

Dar pentru aceasta, Isus așteaptă ca și noi să-I consacram tot ce este mai bun în noi, tot ce avem și sîntem. Dacă Îl vom urma doar de la distanță, păstrînd anumite rezerve, prin aceasta pregătăm calea pentru

seamnă o populație de aproximativ 750 de milioane! Nu cred că există un mijloc mai potrivit, decît această cale a undelor, pentru a face lucrarea celor trei îngeri din Apocalips 14, ce zboară prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, ca s-o vestească locuitorilor pămîntului (Apoc. 14,6.8.9). De aceea ne adresăm dumneavoastră, stimați frați și surori, și sîntem plini de încredere!

La începutul acestui an mă aflam în Angola, țară atît de dureros sfîșiată de război. Adunarea administrativă se ținea la Huambo. Era Sabat. Cînd s-a anunțat stringerea darurilor, un frate care era așezat aproape de mine, a scos din buzunar două bancnote. Era îmbrăcat mizerabil. Pantofii zdrențuiți erau legați cu sfoară și l-am văzut cu cită grijă a îndoit cele două bancnote pe care le-a pus în plic pentru coșul cu daruri. Am avut impresia că a pus acolo o întreagă avere!

Indianapolis, timp de discuții, de chibzuință, de rugăciune. Timp de reorganizare. Dar totodată și pentru toți, timp de consacrare și jertfă.

Georges Stéveny
Secretar al Diviziunii
Euro-Africa

Slujitori sau pastori

independenți:

sînt ei îndreptați să primească zecimea?

Un pastor sau slujitor independent, este el îndreptățit să solicite sau să accepte zecimea? Un membru al bisericii să trimită oare zecimea lui unui pastor independent?

Din 1984 și pînă în prezent, cu excepția a două luni, n-am fost pe ștatul de plată al vreunei conferințe sau al vreunei instituții denominaționale. Să presupunem că doream să încep o modestă lucrare de instruire a unor tineri pentru lucrarea personală din casă în casă, sau de la inimă la inimă. (Îmi place nespun de mult să bat la uși și să am ocazia să-i cunosc pe oameni). Să ne imaginăm că îmi dedicăm tot timpul noii mele preocupări fără să am vreun venit.

Un prieten de-al meu care este și el interesat de lucrarea pe care o fac îmi trimite zecimea lui. Să o accept sau să o înapoiez eu sugestia ca ea să fie dată la comunitatea sa? Spune ceva Biblia care să mă ajute să iau hotărîrea cea bună?

„Casa visteriei“ așa cum este ea prezentată în Biblie

„Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea“ (Mal. 3,10).

În 1 Cronici 26,20 citim următoarele: „Unul din Leviți, Ahia, avea grija visteriilor Casei lui Dumnezeu și visteriilor lucrurilor sfinte“. „Visteriile“ erau situate „în Casa lui Dumnezeu“, leviții răspunzînd de ele. „Ci să-L căutați la locașul Lui, și să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeu vostru, din toate semințiile voastre, ca să-și așeze acolo numele Lui. Acolo să vă aduceți arderile voastre de tot, jertfele voastre, zeciuielile voastre, cele dintîi roade, darurile aduse ca împlinire a unei juruințe, darurile de bunăvoie, și înfîii născuți din cirezile și turmele voastre“ (Deut. 12,5-6). Dumnezeu spune poporului Său să aducă jertfele și „zecimea lor și darurile speciale“; în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeu vostru... ca să-și așeze acolo Numele Lui“ (v. 11).

o referire clară la sanctuar.

După zidirea Templului lui Solomon, acel „loc“ a fost Templul (1 Regi 8,29).

Unii trăiau prea departe pentru a aduce cu ei animale sau grîu la sanctuar. Dumnezeu a spus acestor oameni: „Atunci să-ți prefaci zeciuiala în arginți, să stringi, argintul acela în mînă, și să te duci la locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău“ (Deut. 14,25). Aceste referiri repetate la „locul“ pe care-l va alege Dumnezeu arată că „visteria“ din Mal. 3,8-10 a fost la început sanctuarul, apoi Templul.

Noul Testament nu conține nici o poruncă expresă cu privire la zecime, și nici nu identificează o „visterie“. Să desființăm pentru aceasta zecimea? Sau dacă dăm zecime, oare fiecare persoană, fiecare credincios să facă „ce-i place“, hotărînd el unde să aducă și cui să-i dea zecimea?

Abraam a dat zecime cu secole înainte de formularea Codului Levitic astfel că zecimea

nu putea să fie desființată odată cu acest cod sau cu această lege, la cruce. „Mustrarea Domnului din Matei 23,23 constituie o aprobare tacită, deși nu o poruncă explicită pentru darea zecimii. Nici Domnul Hristos și în final nici un scriitor al Noului Testament n-a scutit pe nimeni de obligația de a da zecime“ (D.B. A.Z.S./1128).

Visteria astăzi. Ce serveste astăzi ca visterie în Noul Testament? Ce constituie astăzi visteria Casei Domnului?

În Vechiul Testament zecimea slujea ca sprijin pentru aceia care slujeau nevoilor spirituale ale poporului, și anume leviților. „Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba cortului întâlnirii“ (Num. 18,21).

Pavel se referă la practica aceasta spre a arăta cum trebuie sprijiniți pastorii și conducătorii din dispensațiunea creștină.

„Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte sînt hrăniți din lucrurile de la Templu, și că cei ce slujesc altarului, au parte de altar? Tot așa, Domnul a rînduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să mănînce din Evnaghelie“ (1 Cor. 9,13-14).

Logica sugerează faptul că, deoarece comunitățile din Noul Testament au înlocuit Templul din Vechiul Testament, colecta se face prin comunități, care sînt visteriile Noului Testament.

Mergeau oare fondurile spre un loc central asemenea trezoreriei (casieriei) Conferinței, de unde se plătesc salariile pastorilor? Cu siguranță că nu, deși cu o ocazie Pavel a luat măsuri ca unele fonduri să fie aduse la Ierusalim (1 Cor. 16,1-4). În Fapte 15 se relatează despre un fel de întâlnire a Comitetului Conferinței pe care Iacob se pare că a prezidat-o (vers. 13-21). Acest capitol, împreună cu sfaturile din 1 Timotei 3 și Tit 2 despre bătrîni și diaconi, descoperă o organizație definită în cadrul primei biserici creștine.

Rînduiri financiare

Pe ce bază deci, am stabilit noi rînduiri organizatorice

și financiare pe care le folosesc și care sînt în uz astăzi în Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea?

Nici o organizație nu poate avea succes fără administratori și fără rînduiri precise de procedură. De fapt, ordinea a fost numită prima lege a cerului.

Dumnezeu a condus pe Ietro să sugereze faptul ca „Moise să aleagă oameni destoinici“, oameni care să se teamă de Dumnezeu și care erau oameni de încredere și să-i pună „peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece“ (Ex. 18,21). În Noul Testament Pavel cere ca „toate să se facă în chip cuviincios și cu rînduială“ (1 Cor. 14,40).

În lista darurilor spirituale din 1 Cor. 12, Pavel include și darul cîrmuirilor (v. 28), un corp de persoane oficiale care să călăuzească și să conducă. Cuvîntul cîrmuitor, este redat de traducerea NIV prin „darul administrării“.

James și Ellen White, împreună cu alți conducători adventiști din primele zile ale mișcării advente, au inclus aceste principii pe măsură ce biserica își dezvoltă adminis-

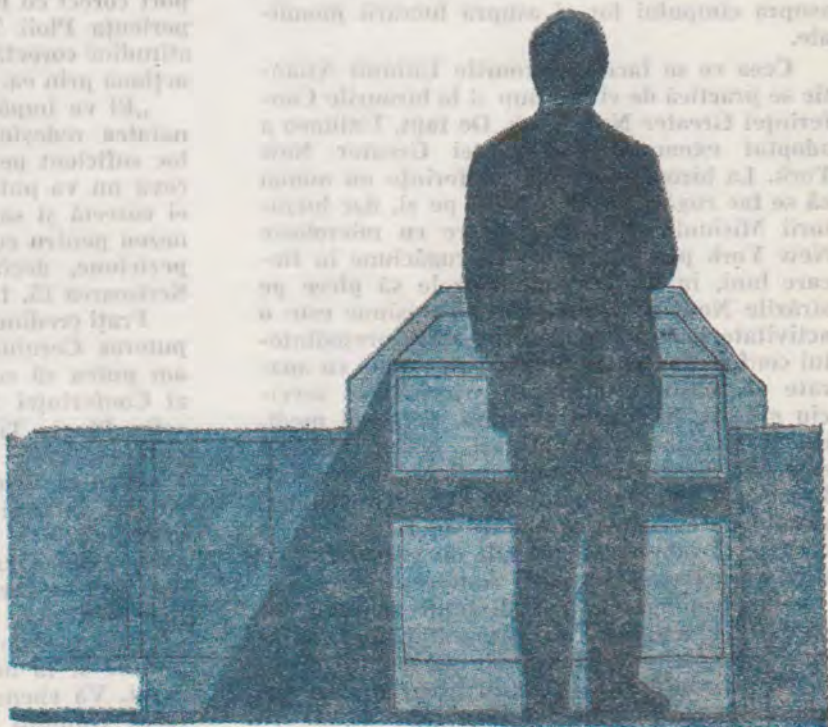
trația și structura financiară — un sistem care a făcut din ea, din biserica creștină adventă, una din organizațiile minune din lume. În 1902 E.G. White notează faptul că au trecut aproape „40 de ani de cînd organizația a fost introdusă printre noi ca popor“ (T.M./24). Ea a scris despre creșterea ce avusese loc și a întrebat. „Care este secretul succesului nostru?“

Iată răspunsul ei :

„Noi ne-am mișcat sub ordinele Căpitanului Mîntuirii noastre. Dumnezeu a binecuvîntat eforturile noastre unite. Adevărul a fost răspîndit și a înflorit. Instituțiile s-au înmulțit. Sămînța de muștar a crescut făcîndu-se un copac mare. Sistemul organizației s-a dovedit a fi de un mare succes. Dăruirea sistematică a fost introdusă în armonie cu planul Bibliei“ (Idem 27).

Să reținem relația dintre succes și „planul biblic“ cu privire la finanțe. Trebuie să lăudăm pe Dumnezeu pentru călăuzirea Sa în această problemă. El a dat acest plan ca fondurile din zecime să meargă mai întîi în casieria comunității, apoi în casieria conferinței din care face parte comunitatea.

Continuare în pag. a 10-a

Rugați-vă acum pentru Duhul Sfânt

Urmare din coperta a II-a

Său" (Ellen White, Solii primite la Loma Linda, pag. 48).

„Dispensațiunea în care trăim acum trebuie să fie dispensațiunea Duhului Sfânt pentru aceia care îl cer. Cereți binecuvântarea Lui... revărsarea Spiritului Sfânt este esențială. Rugați-vă neîncetat și vegheați lucrând în acord cu rugăciunile noastre. Cînd vă rugați, credeți, puneți-vă încrederea în Dumnezeu. Tocmai în timpul Ploii Tirezii Domnul va da cu îmbelșugare Spiritul Său. Rugați-vă fierbinte și vegheați în Duhul". (R.H. 2 martie 1897).

Urgența și intensitatea soliei transmise de E. G. White sînt o reflectare a urgenței pe care o simte Dumnezeu și pe care i-a comunicat-o ei. Mă rog să fii la rîndul meu capabil să înțeleg pentru mine și apoi să vă transmit și vouă acest simțămînt al urgenței și al intensității.

Mă sînt entuziasmat cînd aud rapoartele conducătorilor Bisericii care, nu numai cred că este posibil să avem darul Ploii Tirezii ACUM, dar care își pun credința la lucru. De exemplu, Phil Follett, președintele Uniunii Atlanticului din Diviziunea Nord Americană, crezînd că Spiritul Sfânt este disponibil pentru el, pentru conducătorii Bisericii și pentru membrii din Uniunea sa, a început la birourile Uniunii un program de veghe în rugăciune pentru Ploaia Tirezii. De peste un an, lucrătorii noștri din birourile Uniunii se roagă de trei ori pe zi pentru revărsarea Ploii Tirezii asupra cîmpului lor și asupra lucrării mondiale.

Ceea ce se face la birourile Uniunii Atlantic se practică de cîtva timp și la birourile Conferinței Greater New York. De fapt, Uniunea a adoptat exemplul Conferinței Greater New York. La birourile acestei conferințe nu numai că se fac rugăciuni de trei ori pe zi, dar lucrătorii Misiunii de evanghelizare cu microbuze New York petrec trei ore în rugăciune în fiecare luni, înainte ca microbuzele să plece pe străzile New Yorkului (această misiune este o activitate laică organizată de soția președintelui conferinței; microbuzele sînt dotate cu aparate de măsurat tensiunea arterială — serviciu gratuit, literatură gratuită, personal medical și evangheliști voluntari, N.T.). Potrivit relatării directoarei programului de evanghelizare cu microbuze, Juanita Kretschmar, grupul de evanghelizare intră în fiecare an în ceea ce ei numesc „Zeele zile de rugăciune" la care au acces și lucrătorii conferinței.

Sub conducerea președintelui Uniunii de conferințe Atlantic, alți președinți de conferințe din Uniunea sa conduc personalul de la birourile conferințelor lor în programe de veghere în rugăciune pentru Ploaia Tirezii.

3. Căutați-o

Pînă în prezent experiența noastră a constatat din rugăciuni ocazionale pentru Ploaia Tirezii, crezînd că darul ne va fi dat cîndva, în viitor. Acum rugăciunile noastre trebuie schimbate astfel încît să reflecte urgența și importanța pe care Cerul le simte privind acest dar. Convingerea noastră că putem să avem Duhul Sfânt ACUM trebuie întemeiată pe o credință dinamică, vie. Trebuie făcut un efort conștient din partea noastră pentru a înțelege din Cuvîntul lui Dumnezeu și din scrierile E. G. White ce ne-a învățat Dumnezeu să facem pentru a ne pregăti pentru Ploaia Tirezii.

Dumnezeu nu va da Ploaia Tirezii unei biserici nepăsătoare și indiferente, nici nu va da puterea conținută în acest dar atîta timp cît ea rămîne o problemă la care ne gîndim puțin și pe care nu o prețuim. Observați ce cere Dumnezeu de la noi: „Noi nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la Ploaia Tirezii. Tot ce avem de făcut este să păstrăm vasul curat, îndreptat în sus, pregătit pentru primirea Ploii Tirezii și să ne rugăm continuu: 'Să vină Ploaia Tirezii în vasul meu. Să strălucească asupra mea lumina îngerului slăvit care se unește cu îngerul al treilea; dă-mi voie să fii un împreună lucrător cu Isus Hristos'" (E. G. White, The U.L. 283).

Noi am uitat lecția Vechiului Testament și anume că lui Dumnezeu îi place să acționeze și să intervină în istoria omenirii. El vrea să Se descopere pe Sine Insuși lumii, prin poporul Său. El vrea să acționeze în istorie ajutînd, binecuvîntînd și mîntuind poporul Său, astfel încît națiunile să vadă puterea și slava Lui. În felul acesta toate națiunile pot să vadă cine este El și astfel să poată mîntui pe unii.

Dar El nu poate face aceasta pînă cînd nu va avea un popor care să se afle într-un raport corect cu El. Darul Spiritului Sfânt în experiența Ploii Tirezii va aduce Biserica într-o atitudine corectă astfel încît Dumnezeu să poată acționa prin ea.

„El va împărtăși Spiritul Său Sfînt în plînatatea redeșteptării Sale și atunci nu va fi loc suficient pentru primirea Lui. Nimic altceva nu va putea să ridice Biserica la poziția ei corectă și să pregătească poporul lui Dumnezeu pentru conflictul care se apropie cu repeziune, decît Duhul Sfînt" (E. G. White, Scrisoarea 15, 1889).

Frați credincioși, ce poate fi mai clar? Toată puterea Cerului este la dispoziția noastră. Ce am putea să cerem mai mult? Ca președinte al Conferinței Generale, eu voi cere în mod activ Ploaia Tirezii străduindu-mă să îndeplinesc condițiile prezentate de Ellen G. White. Eu cred că Biserica poate să aibă Duhul Sfînt ACUM. Îmi voi exprima această convingere cu orice ocazie și pe orice cale posibilă. Revărsarea Ploii Tirezii va fi problema cea mai importantă pe care o voi prezenta lui Dumnezeu în rugăciune.

Fac apel la toți conducătorii Bisericii, la pastori și la membri, să-și ia același angajament. Vă chem la credință, rugăciune și căutarea Duhului Sfînt. Frați conducători, înce-

peți vegheri în rugăciune în instituțiile, organizațiile și birourile voastre. Frați pastori și membri ai Bisericii, începeți să vă adunați în grupe de rugăciune în bisericile și în casele voastre. Sau ne aliniem ACUM cu voința și planurile lui Dumnezeu sau, dacă nu, vom fi vinovați de a fi pierdut ocazia de aur din istoria națiunilor, de a vedea lucrarea încheiată.

Fie ca rugăciunile pentru revărsarea Ploii Tirezii să se înalțe la Isus în Sanctuarul ceresc și la tronul harului 24 de ore pe zi, de pretutindeni din cimpul mondial.

Neal Wilson
Președintele Conferinței
Generale

L„ată, Eu vin ca un hoț.
” Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele...”
Apoc. 16,15.

Secolul nostru este un timp al marilor nesiguranțe și incertitudini. În timpul unei zile, al unui ceas, poate chiar într-o clipă pot interveni schimbări inimaginabile în toate domeniile vieții noastre. Nu putem presupune despre nici un plan sau lucrare a noastră că ar putea fi absolut sigure. Nimeni dintre noi nu știe cu certitudine dacă ziua de azi n-ar putea fi ultima zi pe care o trăiește.

Ne înfiorăm aproape când ne aducem aminte de cei șapte astronauți, care în toamna anului 1985 așteptau pregătiți să-și ia zborul în cosmos. Toată lumea aștepta cu respirația înțetăiată startul astronavei Challenger. Momentul respectiv a sosit. Racheta cea puternică s-a ridicat în aer. Toată lumea sărbătorea momentul acesta epocal. Dar, numai după câteva minute de la lansare, nava spațială a explodat...! În mod fulgerător a urmat moartea cea tragică a celor șapte astronauți...

Am citit despre un pastor al Evangheliei din America, că aflându-se în vizită în Europa, a fost oaspetele unei familii credincioase. Soții respectivi erau în vîrstă. Când pastorul s-a interesat cum le mai merge, soțul a răspuns: Frate X noi li sintem recunoscători bunului Dumnezeu pentru fiecare zi pe care o trăim; chiar ziua de astăzi o trăim ca pe o zi care ar putea fi ultima din viața noastră”.

Ciți oameni își trăiesc viața fără să fie pătrunși de gîndul acestei responsabilități solemne! Milioane de oameni trăiesc ca și cînd nu ar exista

moarte, judecată și un Dumnezeu în ceruri!

Cineva mărturisea că în timpul unui curs intensiv de limba germană pe care l-a făcut în Germania Federală, într-o după amiază, în loc de alte lecții, docenta le-a pus fiecare în parte această întrebare neobișnuită: „Ce ai face dumneata dacă ai ști că mai ai de

trăit doar zece minute?” Întrebarea aceasta i-a cutremurat pe unii dintre ei. Erau 19 cursanți în clasă veniți din 18 țări ale lumii. S-au dat 19 răspunsuri diferite...

Cu ani în urmă, tot în Republica Federală a Germaniei, au fost selecționați din 12 licee 530 de elevi, care aveau între 15 și 20 de ani, de către o comisie formată din psihologi, pedagogi, medici și pastori. Întrebarea pe care a pus-o comisia respectivă fiecărui tînar și tinere a fost următoarea: „Ce ai face dacă ai ști că această zi este ultima zi din viața ta?”

Răspunsurile tinerilor respectivi au fost diferite și diametral opuse între ele. Un tînar de 16 ani a spus: „Eu m-aș auto-exploda în fața lumii, în semn de protest pentru huzurul și orgiile în care-și petrec viața zeci de mii de oameni, în timp ce milioane de semeni ai lor flămînzesc și mor de foame în lumea noastră”. Un alt tînar de 20 de ani a răspuns: „Eu mi-aș petrece

ultima zi din viață în plăceri maxime”. O tînră de 18 ani s-a exprimat așa: „Ultima seară din viața mea aș dori să o petrec în casa de rugăciune cu Dumnezeu, mulțumindu-I pentru viața pe care mi-a dat-o”. Din cei 530 de elevi, 110 au răspuns că s-ar droga; 28 s-ar sinucide; 11 și-ar rezolva toate problemele personale din cămin, iar 107 au recunoscut că teama de moarte ar produce o panică grozavă în inima lor...

Împăratul Ezechia știa că-și trăiește ultima zi a vieții lui pămîntești. Dumnezeu a trimis pe profetul Său la el ca să-i spună din partea Sa: „Așa vorbește Domnul: Pune-ți casa în rînduală, căci vei muri și nu vei mai trăi!” (Isaia 38,1). Omeneste vorbind, situația lui Ezechia era lipsită de orice speranță. Granițele regatului lui Israel erau atacate din toate părțile de armatele inamice, iar el era în agonia morții, fiind plin de lepră. Medicii lui au renunțat la orice încercare de a-l salva. Chiar Marele său Medic — Dumnezeu — în care se încredea, i-a transmis prin profetul Isaia: „... vei muri și nu vei mai trăi”. Cum și-a petrecut împăratul ultima lui zi din viață? „Ezechia s-a întors cu fața la perete și s-a rugat Domnului”. Isaia 38,2.

Și Samson își trăia ultima lui zi din viață, străduindu-se să îndrepte, să repare greșelile și abaterile grave din viața lui. „În suferința și umilința sa, ca unealtă de joc a filistenilor, Samson a învățat să-și cunoască propria slăbiciune ca niciodată pînă aici, iar strimtorările l-au dus la pocăință. Părul său a crescut din nou și puterea i-a revenit” (P.P./652).

Era vinerea Paștelor. Pe dealul cel pleșuv al Golgotei se

înălțau spre cer trei cruci pe care atîrnau trei condamnați la moarte. Cei doi tîlhari știau că-și trăiesc ultima zi. Unul dintre ei își întoarce privirea către suferindul de la mijloc, implorindu-L să-i acorde îndurarea și iertarea Sa. A făcut lucrul acesta în timpul cel mai oportun. După un scurt timp a auzit răsunînd un strigăt cu ecouri și semnificații cosmice: „S-A SFÎRȘIT“.

Tovarășul său păcătos și suferind a întîrziat. A trebuit să moară în păcatele sale, pentru că n-a vrut să recunoască importanța mîntuitoare a ultimei lui zile de har. Cît de adevărat este faptul că pentru cel care simte dorul după iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, este suficient și un minut pentru a se împăca cu Creatorul și Mîntuitorul său.

Cuvîntul lui Dumnezeu spune că „nimeni nu știe ce va aduce ziua de mîine!“ Iacov 4,14. Viața noastră atîrnă de un fir subțire în fiecare minut. „Viața noastră nu este decît un abur, care se arată puțintel și apoi trece“. „... este ca o flacără ce se aprinde și se consumă într-o clipă; este o frază întreruptă; un minut ce piere într-una; este un fulger pe fundalul eternității; este un patinaj pe o poșghită de gheață; este o clipă în care poți întreprinde lucruri eterne; este o cursă către moarte; este o melodie funerară; o topăială pe marginea mormîntului; un fel de paranteză enigmatică între naștere și agonie, între ochiul ce se deschide și ochiul ce se închide; o cărare între prăpăstii...“ (Mic dicționar al spiritului uman, pag. 456—466).

Cine dintre noi știe ce se va întîmpla în momentul următor? „De aceea și voi fiți gata în orice ceas“, spunea Domnul Hristos (Mat. 24,44).

Timpul pentru pocăință și pentru împăcarea cu Dumnezeu este **ASTĂZI, ACUM!** Ziua de ieri a trecut, iar cea de mîine nu ne aparține. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mîntuirii“ (2 Cor. 6,2). „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează“. Apoc. 16,15.

Pastor
A. Pălășan

SLUJITORI SAU PASTORI INDEPENDENȚI

Urmare din pag. a 7-a

Ce s-ar întîmpla dacă vreun slujitor independent ar veni și ar fi sau s-ar simți liber să solicite zecime?

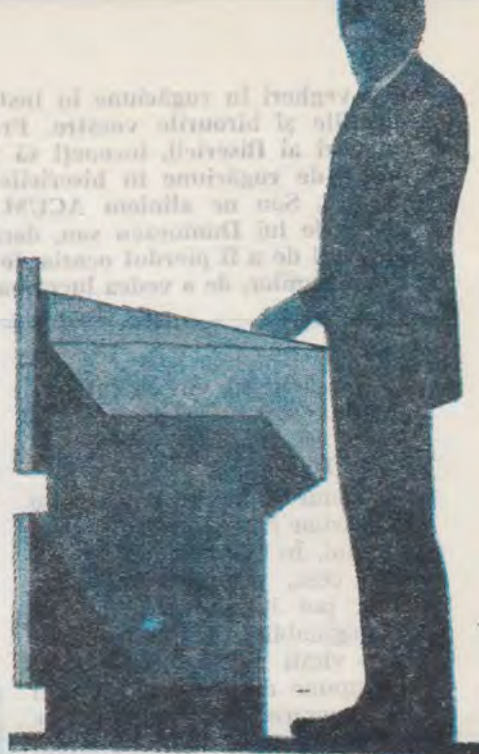
Biblia ne prezintă raportul unui grup de conducători care s-au supărat pe Moise și s-au ridicat împotriva lui. Ei considerau că sub administrația lui, biserica nu va ajunge niciodată în Canaan.

Moise a tratat cu fermitate această problemă. El a vorbit mai întîi lui Core și celorlalți leviți din grup. „Destul, copiii lui Levi“ (ați mers prea departe), le-a spus el (Num. 16,7). Apoi el a somat pe Datan și Abiram, doi rubeniți cu care Core conducea pe cei ce erau nemulțumiți. Dar ei au refuzat să se întîlnească cu Moise, aruncîndu-i acuzația: „Ce bine ne-ai mai dus într-o țară unde curge lapte și miere“ (vers. 14).

Dumnezeu a tratat cu severitate acest cancer al răzvrătirii împotriva conducătorilor Săi aleși. În ziua următoare, pămîntul a înghițit pe toți acești trei bărbați, împreună cu familiile lor și cu alți 250 de oameni din copiii lui Israel, din frunțașii adunării, din cei ce erau chemați la sfat, și care erau oameni cu nume“ (v. 12). În ziua următoare o plagă a nimicit 14.700 de oameni care au simpatizat cu cei răzvrățiți.

Să presupunem că Dumnezeu n-ar fi luat o astfel de măsură drastică. Să presupunem că acești conducători ar fi format un grup de slujitori independenți cu scopul ca ei să conducă poporul — biserica — în Canaan. Să presupunem de asemenea că ei au început să strîngă zecime. Aceasta ar fi făcut ca acest cancer să se răspîndească și mai repede.

Numeri 18 subliniază localizarea visteriei. În acest capitol, care cuprinde unele drepturi și îndatoriri ale preoților și leviților, Dumnezeu a spus lui Aaron: „Îți dau pe cele (daturile) care îmi sînt aduse prin ridicare“ (v. 8). Aici Dumnezeu

vorbește de patru ori despre zecime (vers. 21.24.26.28). Noi trebuie să-I aducem laude pentru faptul că o ordine similară controlează felul în care zecimea este colectată și repartizată în biserica de astăzi.

Răspunderea financiară

Rar se întîmplă ca fondurile să fie greșit sau în mod necuvenit folosite în afaceri sau în biserică, acolo unde există o sănătoasă rînduială financiară, acolo unde este responsabilitate și atitudine sinceră, deschisă.

Practicile financiare necinstite ce duc la scandaluri (în afaceri sau chiar în biserică) nu fac decît să trezească nedumerire și semne de întrebare în mintea multora. N-ar fi mai înțelept pentru orice pastor sau slujitor independent să fie cu totul deschis și drept în legătură cu finanțele sale, de unde i vin ele, cum le folosește și să permită cu regularitate o revizie financiară? De exemplu, ar fi de asemenea bine ca pastorul sau slujitorul independent să facă o declarație financiară care să fie la dispoziția fiecărui donator care dorește și cere să cunoască situația sa financiară. Cunosc o mare comunitate bisericească, în care pînă și un vizitator ocazional poate cere și primi o astfel de situație financiară a comunității.

Permit oare scrierile servei Domnului unui pastor sau slujitor independent să solicite zecimea?

„Este o parte a lucrării slujitorului lui Dumnezeu“, scrie sora White, „să învețe pe aceia care acceptă adevărul prin eforturile sale, să aducă zecimea la casa visteriei, ca o recunoaștere a dependenței lor de Dumnezeu“ (G.W. 370). Ea este de asemenea fără echivoc, clară în ceea ce privește modul în care trebuie să fie folosită zecimea. „Ea trebuie să fie adusă în visteria Sa, pentru a fi folosită la susținerea lucrătorilor Evangheliei în activitatea lor“ (Idem, pag. 228). Dumnezeu nu S-a schimbat; zecimea trebuie încă folosită pentru sprijinirea slujitorilor lui Dumnezeu“ (9 T/250).

Exemplul sorei White

Unii obiectează spunând că uneori serva Domnului a ocolit lucrarea organizată în folosirea zecimii sale. Ea a explicat că într-o ocazie a folosit zecimea ei pentru a ajuta pe lucrătorii albi și negri care erau neglijați și nu primeau suficient sprijin financiar ca să-și poată întreține familiile. „Când atenția mi-a fost îndreptată la slujitorii Evangheliei mai în vîrstă, fie ei albi fie negri, am considerat de datoria mea să mă interesez de nevoile lor și să le vin în ajutor. Aceasta a fost lucrarea mea specială și am făcut acest lucru într-un număr de cazuri“ (scrisoarea 267, 1905).

În 1905 biserica nu avea un plan, un aranjament pentru pensionare. Planul pentru pensionare, făcut pentru lucrătorii bătrîni sau care nu mai puteau lucra din motive de sănătate, a intrat în acțiune în 1911. Cu privire la timpul cînd dînsa a dat ajutorul de care s-a amintit mai sus fiul său, W.C. White nota: „Aceste experiențe au avut loc în cursul anilor cînd ne aflam în Europa și Australia, în perioada anilor 1900—1906 și în sprijinul lucrării din statele din Sud“.

Și adaugă: „În cea mai mare parte a timpului cît am fost în legătură cu activitatea mamei mele (din 1881) ea a plătit în

total zecimea ce se cuvenea din salariul său casieriei comunității sau a conferinței“. Din sumele ce intrau ca venit din cărțile ei, ea punea de-o parte o sumă mult mai mare decît zecimea ce trebuia dată și din cînd în cînd lua din această sumă pentru a ajuta pe slujitorii lui Dumnezeu în vîrstă sau care erau neglijați.

Oare această practică a servei Domnului de a satisface nevoile ce acum sînt satisfăcute din fondul pentru pensionare stabilește un precedent pentru astăzi? Deschide acest lucru ușa pentru pastorii sau slujitorii independenți să solicite și să accepte zecimea?

Un mesaj publicat în 1909 vorbește în mod clar despre această problemă. „Zecimea este a Domnului, și aceia care se ating de ea vor fi pedepsiți cu pierderea comorii lor cerești dacă nu se pocăiesc. Lucrarea să nu fie împiedicată pentru că zecimea a fost deviată prin diferite canale, pe altă cale decît aceea pe care Dumnezeu a spus că ea trebuie să meargă. Trebuie luate măsuri față de aceste alte linii sau căi de lucru. Ei pot fi susținuți dar nu din zecime. Dumnezeu nu S-a schimbat, zecimea trebuie să fie încă folosită pentru sprijinirea slujitorilor lui Dumnezeu“ (9 T/249-250).

Ce trebuie să fac

Să ne întoarcem la ilustrația mea de la început. Dacă ar fi să încep o lucrare de slujire independentă, n-aș solicita și nici n-aș accepta cu bunăștiință zecime.

N-aș dori ca blestemul din Maleahi 3,9 să cadă asupra mea sau asupra slujirii mele.

Aș conlucra sincer și deschis cu conducătorii bisericii, căutînd sfatul și călăuzirea lor pe măsură ce dezvolt această lucrare de slujire. Apoi voi aștepta ca porțile cerului să se deschidă larg și să curgă atît de multe binecuvîntări încît slujitorul și lucrarea lui de slujire să nu le poată primi, fiind mult mai mari decît capacitatea sa de primire și folosire (Mal. 3,10).

Preluare după
J. Engelkemier

De la Sabat la Duminică

Blestemul care era pronunțat zilnic de către iudei în sinagogă împotriva creștinilor a contribuit se pare, la creșterea tensiunii dintre iudei și creștini. Iustin a protestat în repetate rînduri împotriva unor astfel de practici.

„În plinătatea puterii voastre, voi dezonorați și blestemați în sinagogile voastre pe toți aceia care cred în Hristos... În sinagogile voastre voi blestemați pe toți aceia care prin ei au devenit creștini, și Neamurile pun în practică blestemele voastre omorînd pe toți aceia care recunosc că sînt creștini“.

Ostilitatea iudeilor față de creștini a cunoscut, se pare, un înalt grad de manifestare în anumite perioade de timp. Iustin spune de exemplu: Faceți tot ce vă stă în putere ca să ne forțați să negăm pe Hristos“. Acest lucru a provocat o rezistență și un resentiment, lesne de înțeles din partea creștinilor. „Vă rezistăm și preferăm să îndurăm moartea“, răspundea Iustin lui Trifo. „Încredători fiind că Dumnezeu ne va da toate binecuvîntările pe care El ni le-a făgăduit prin Hristos“. Existența unui resentiment atît de profund împotriva iudeilor, simțit în mod deosebit în Roma, va face pe creștini, ca asemenea lui Iustin să lovească într-o instituție cardinală a iudeilor ca aceea a Sabatului și s-o transforme, așa cum remarcă F. Regan, într-un „semn care să-l evidențieze pentru pedeapsa pe care o meritau pentru necredințioșia lor“.

Această repudiare și degradare a Sabatului presupune adoptarea unei alte zile de închinare. Ce altă cale mai bună pentru a scoate în evidență deosebirea creștinilor de iudei decît adoptarea unei alte zile de închinare? Este un fapt vrednic de reținut că în expunerea sa cu privire la închinarea creștină, expunere făcută împăratului Antoninus Pius, Iustin subliniază de două ori că adunarea creștinilor a avut loc „în ziua soarelui“.

„În ziua care este numită duminică noi avem o adunare obișnuită a tuturor aceluia care trăiesc în cetăți (orașe) sau în districtele periferice; în aceste ocazii sînt citite fapte sau evenimente din viața apostolilor sau scrieri ale profeților, cît permite timpul.

Duminica, în adevăr, este ziua în care noi cu toții avem obișnuita noastră adunare, pentru că este prima zi în care Dumnezeu, transformînd întinericul și materia primă, a creat lumea; și Domnul nostru Isus Hristos S-a sculat din morți în aceeași zi. Căci ei L-au crucificat în ziua dinaintea zilei aceleia a lui Saturn, și în ziua următoare, care este duminica, El S-a înfățișat ucenicilor și apostolilor Săi și i-a învățat lucrurile pe care vi le-am spus spre examinare.⁵¹

De ce a subliniat Iustinian faptul că creștinii se închină în „ziua soarelui”? Avînd în vedere resentimentul său față de iudei și de Sabatul lor, nu este oare admisibil să declarăm că el a procedat astfel pentru a pune pe împărat în cunoștință de faptul că creștinii nu erau iudei răzvrățiți ci cetățeni ascultători? Reținînd, așa cum vom vedea în capitolul următor, faptul că romanii venerau chiar de pe atunci ziua soarelui, Iustin se referă în mod explicit și în repetate rînduri la o astfel de zi ca pufînd foarte bine să reprezinte un efort calculat de a atrage pe creștinii mai aproape de obiceiurile romane decît de cele ale iudeilor. Acest lucru se demonstrează chiar prin motivele pe care el le avansează pentru a îndreptăți pămîntul duminicii. Vom sintetiza aceste trei motive de bază după cum urmează:

1. Adunarea creștinilor în ziua Soarelui pentru a comemora prima zi a creației „în care Dumnezeu a transformat întinericul și materia primară creînd lumea” (67,7). Este oare o pură coincidență legătura dintre ziua soarelui și crearea luminii în prima zi?

Cu greu poate să fie astfel, în mod deosebit pentru faptul că Iustin personal, în Dialogul său cu Trifo, compară într-un mod explicit închinarea păgînilor la Soare, cu închinarea creștinilor adusă lui Hristos, care este mult mai strălucitor decît soarele:

„Este scris că Dumnezeu a îngăduit cîndva ca soarele să fie adorat, și cu toate acestea nu vei găsi pe cineva care să fi suferit vreedată moartea din cauza credinței sale în soare. Dar vei găsi bărbați și femei din fiecare naționalitate, care, pentru numele lui Hristos, au suferit și suferă încă tot felul de chinuri mai degrabă decît să-și renege credința în El. Căci Cuvîntul Adevărului și al înțelepciunii Sale este mult mai strălucitor și mai limpede decît puterea soarelui, și pătrunde în profunzimile inimii și ale minții.”⁵²

În mod sigur creștinii au reținut de timpuriu coincidența dintre crearea luminii în prima zi și venerarea soarelui care avea loc în aceeași zi. Așa după cum bine remarcă J. Daniélou, „ziua consacrată soarelui s-a găsit că coincide cu prima zi a săptămîinii iudaice și astfel coincide cu ziua creștină a Domnului.” Duminica a fost văzută ca o reînnoire a primei zile a creației.⁵³ Unii se întreabă ce anume a încurajat asocierea celor două teme. Este oare posibil ca creștinii, în umblarea lor după o zi de închinare diferită de Sabat (care era semnul necredințioșiei iudeilor), să fi găsit în ziua soarelui un înlocuitor valabil, avînd în vedere că simbolistica lui bogată poate exprima în mod eficient adevărul creștin? O astfel de ipoteză va fi examinată în capitolul următor.

2. Creștinii se închină în ziua soarelui, pentru că ea este ziua în care „Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos a înviat din morți... Pentru că ei L-au crucificat cu o zi înainte de ziua lui Saturn, și în ziua următoare acesteia, care este duminica, El S-a arătat apostolilor și ucenicilor” (67,7). Învierea Domnului Hristos a fost deja considerată a fi o motivare valabilă pentru adunarea în ziua soarelui pentru a se închina lui Dumnezeu. Dar, așa cum admite, W. Rordorf, „în prima apologie a lui Iustin (67,7) motivul principal pentru pămîntul duminicii este acela de a comemora prima zi a creației și numai în al doilea rînd, deci pe lângă celălalt, învierea Domnului Hristos.”⁵⁴ Învierea, prezentată atît de Barnaba cît și de Iustin ca un motiv în plus pentru pămîntul duminicii, va deveni totuși în mod treptat motivul fundamental pentru adorarea duminicii.⁵⁵

3. Creștinii pămîntul duminica pentru că fiind a opta zi ea „are o anumită importanță misterioasă, pe care ziua a șaptea nu o are.”⁵⁶ De exemplu, Iustin susține că circumciziunea era adusă la îndeplinire în ziua a opta pentru că ea era „un tip al adevăratei circumciziuni prin care sîntem circumciși de greșeli și nelegiuire prin Domnul nostru Isus Hristos, care a înviat din morți în prima zi a săptămîinii.”⁵⁷ Mai mult chiar, cele opt persoane salvate de la potop pe timpul lui Noe, au fost un simbol al acelei a opta zi (care totuși, este prima în putere) în care S-a arătat Domnul nostru înviat dintre cei morți.⁵⁸

Să reținem că în timp ce în expunerea sa făcută împăratului cu privire la închinarea sau adorarea creștinilor, Iustin sublinia în repetate rînduri că creștinii se adună în ziua soarelui (posibil, așa cum am sugerat, pentru a-i atrage mai aproape de obiceiurile și practicile romane), în mintea împăratului, în polemica sa cu Trifo iudeul, Iustin numește duminica „a opta zi”, pentru a se deosebi de ea și a înlocui Sabatul zilei a Șaptea.⁵⁹

Cele două denumiri diferite pot foarte bine să rezume doi factori importanți care au contribuit la schimbarea Sabatului cu duminica, și anume arată iudaismul și păgînismul. Putem spune că în timp ce împotrivirea predominantă față de iudaism, în general, și față de Sabat în special, a cauzat respingerea Sabatului, venerarea zilei soarelui a îndreptat pe creștinii spre o astfel de zi atît pentru a pune în atenție deosebirea lor pronunțată față de iudei, cît și pentru a înlesni acceptarea credinței creștine de către păgîni. Această concluzie va deveni tot mai clară în următoarele două capitole unde vom examina influența adorării soarelui și a teologiei primare a duminicii.

CONCLUZIE. Această scurtă analiză a textelor lui Ignațiu, Barnaba și Iustin a confirmat prezența în respectivele comunități (Antiohia, Alexandria, Roma) a unor puternice simțămînte anti-iudaice, care, întărindu-se datorită tensiunilor sociale și convingerilor teologice, au creat necesitatea evitării oricărei asemănări cu iudaismul.

Ignațiu din Antiohia condamnă tendința iudaizantă a unor creștini și în mod deosebit „sabatizarea” lor (adică pămîntul Sabatului după obiceiul iudeilor), cerînd creștinilor „să trăiască în armonie cu viața Domnului”. Deși, după aprecierea noastră, textul Magnesian 9,1 se referă la „viața Domnului” mai degrabă decît la „ziua Domnului”, aceasta nu minimalizează însă faptul că condamnarea „sabatizării și invitația „de a trăi în armonie cu iudaismul” arată că se impunea o separare de iudaism. Fără îndoială că aceste condiții au încurajat adoptarea adorării duminicii pentru a forța o deosebire mai clară între iudei.

Barnaba din Alexandria, în efortul lui de a neutraliza influența obiceiurilor și practicilor iudaice, și-a asumat o poziție radicală, respingînd, cu metoda lui alegorică, validitatea istorică a practicilor și credințelor iudaice și „negînd pur și simplu faptul că practica literală a Sabatului ar fi fost vreedată o poruncă a lui Dumnezeu.”⁶⁰ El goleşte Sabatul de importanța și obligația pentru veacul prezent de a prezenta ziua a opta ca fiind continuarea și înlocuirea ei legitimă.

În final, mărturia lui Iustin, venind din Roma, confirmă ceea ce noi am adunat deja din alte surse, și anume, existența în mod deosebit în orașul-capitală a sentimentelor anti-iudaice. Acestea au influențat în mod cert pe Iustin în a reduce Sabatul la „semnul dezaprobarii (reprobării) poporului iudeu.”⁶¹ Adoptarea unei noi zile de închinare pare să fie motivată de necesitatea de a evidenția disocierarea clară de iudei.⁶² Nu este oare adevărat chiar astăzi că zilele diferite de închinare ale mahomedanilor, iudeilor și creștinilor fac deosebirile dintre ei mult mai remarcabile?

Diversitatea motivărilor prezentate de către Iustin pentru a justifica adorarea duminicii (crearea luminii din prima zi, învierea Domnului Hristos, a opta zi a circumziunii, cele opt suflete din corabia lui Noe, cincisprezece coți — șapte + opt — de apă ce au acoperit munții în timpul potopului) reflectă efortul ce se face pentru a justifica o practică introdusă numai recent. Cum controversa dintre Sabat și duminică se diminuează și ultima devine mai bine stabilită, învierea apare ca fiind motivul principal al păzirii ei.

Investigația de până aici sugerează faptul că principalele cauze ce au contribuit la uitarea Sabatului și adoptarea duminicii sînt în mare măsură de natură socială și politică. Tensiunea socială ce a existat între iudei și creștini, ca și politica romană anti-iudaică, au influențat pe creștini în evaluarea negativă a importanței instituțiilor Vechiului Testament, cum ar fi Sabatul.

O întrebare a rămas totuși fără răspuns, și anume, de ce a fost duminica mai degrabă decît altă zi a săptămîinii (cum ar fi miercuria sau vinerea) aleasă pentru a pune în evidență separarea creștinilor de iudaism? Pentru a răspunde la această întrebare, vom examina în următoarele două capitole, în primul rînd influența exercitată de cultul soarelui și de ziua soarelui, și în al doilea rînd, motivațiile creștine atît pentru alegerea cit și pentru păzirea duminicii.

NOTE :

⁴⁷ Justin, Dialog 16 și 96, Falls, Justin's Writings, pag. 172, 299; faptul că Iustin se referă în diferite perioade de timp la blestemul ce era pronunțat zilnic împotriva creștinilor (vezi cap. 47; 93; 133) zilnic în sinagogi, sugerează faptul că practica era bine cunoscută și larg răspîndită în acel timp. Epifanius (Adversus haereses 1,9 și Jerome (În Isaiam 52,5) confirmă existența practicii în timpul lor; vezi de asemenea mai sus pag. 35—38.

⁴⁸ Justin, Dialogue 96, Falls, Justin's Writings, pag. 299; este vrednic de reținut că, după Justin, prozelitii iudei în comparație cu etnicii iudei aveau o porție dublă de ură pentru creștini. El scrie: „Prozelitii... bleastă-mă numele Lui de două ori, tot așa ca și tine (de ex. iudei) și ei, de asemenea, tind să ne tortureze și să omoare pe cei care cred în El, căci ei se străduiesc să urmeze exemplul vostru în toate” (Dialogue 122, Falls, Justin's Writings, pag. 337).

⁴⁹ Justin, Dialogue 96.

⁵⁰ F.A. Regan, Dies Dominica, pag. 26; cf. Dialogue 19, 2—4; 21,1; 27,2; 43,3; 92,4.

⁵¹ Justin, I Apology 67,3—7, Falls, Justin's Writings, pag. 106—107.

⁵² Justin, Dialogue, 121, Falls, Justin's Writings, pag. 335; cf. Dialogue 64 și 28.

⁵³ Daniélou, Bible and Liturgy, pag. 253 și 255; legătura întimplătoare dintre ziua soarelui și originea duminicii este cercetată în capitolul următor, în mod deosebit vezi pag. 261/7.

⁵⁴ W. Rordorf, Sunday pag. 220.

⁵⁵ Rolul învierii în originea duminicii este analizat în capitolul IX, pag. 270—273.

⁵⁶ Justin, Dialogue 24,1.

⁵⁷ Justin, Dialogue 41,4.

⁵⁸ Justin, Dialogue 138,1; referirile la cele „opt suflete” le găsim în Noul Testament în 1 Petru 3,20 și 2 Petru 2,5. J. Daniélou vede o justificare pentru ziua a opta chiar în referirea lui Iustin (cf. Dialogue 138) la cei „cincisprezece coți” de apă ce au acoperit munții în timpul potopului („Le Dimanche comme huitième jour”, Lex Orandi 39, 1965, pag. 65).

⁵⁹ J. Daniélou, Bible and Liturgy, pag. 257, comentează cu perspicacitate că simbolismul celei de a opta zi ca și acela al primei zile, „a fost folosit de către creștini pentru a înălța superioritatea duminicii asupra Sabatului.” Să notăm faptul că Iustin a folosit Vechiul Testament, atît pentru a menține teza că Sabatul a fost instituție temporară, introdusă ca un semn al lepădării poporului iudeu, cit și pentru a dovedi superioritatea duminicii asupra Sabatului. Să reținem că părinții bisericii (vezi pag. 285/7) au găsit și alte dovezi pe lângă celelalte texte în Vechiul Testament pentru a confirma validitatea celei de a opta zi și a folosi simbolismul ei ca un instrument polemic — apologetic eficient în controversa Sabat-duminică.

⁶⁰ J. Daniélou, Bible and Liturgy, pag. 230—231.

⁶¹ Idem, pag. 233.

⁶² Motivele anti-iudaice pentru respingerea Sabatului și adoptarea duminicii apar în următoarea literatură patristică. Valoarea probativă a textelor de mai tîrziu este totuși inferioară, întrucît ele constituie un al doilea moment de reflecție a unui fenomen care s-a petrecut deja.

Origen (circa 185—254 A.D.) a văzut în mana care n-a căzut în ziua Sabatului o preferință a lui Dumnezeu pentru duminică, mai mult decît pentru Sabat, deja de pe timpul lui Moise: Dacă, după Scripturi, este o certitudine faptul că Dumnezeu a făcut ca mana să cadă în ziua Domnului și să înceteze în ziua Sabatului, atunci iudeii trebuie să înțeleagă că ziua Domnului nostru a fost preferată Sabatului lor și că a fost indicat ca harul lui Dumnezeu să nu coboare în nici un caz

din cer în ziua Sabatului lor, și nici piinea cerului, care este Cuvîntul lui Dumnezeu, să vină la ei... Cu toate acestea în duminica noastră Domnul face să cadă continuu mană din ceruri” (În Exodum homiliae 7,5, GC 29, 1920); autorul „Epistolei către Diognetus” denunță cu severitate păzirea Sabatului și sărbătoarea indică ca o superstiție lipsită de pioșie (ch. 4); în lucrarea „Didascalia Siriacă” (cca. A.D. 250) Sabatul este interpretat ca un veșnic bocet impus de Dumnezeu iudeilor ca o anticipare a răului pe care ei aveau să-l facă Domnului Hristos: „El (Moise) știa de la Duhul Sfînt și i-a fost poruncit de Dumnezeu Cel Atotputernic care cunoștea ce avea să facă poporul Fiului Său, prea iubitul Său Isus Hristos, chiar pînă acolo încît ei L-au respins în persoana lui Moise, și a zis: „Cine te-a pus pe tine mai mare și judecator peste noi?” — de aceea El le-a dat mai dinainte acest bocet veșnic, și pentru aceasta El a pus deoparte și le-a dat Sabatul. Căci ei merită să bocească pentru că au lepădat viața lor și au pus mîna pe Mîntuitorul lor și L-au dat morții. De aceea, chiar din vremea aceea a fost pus asupra lor un bocet pentru nimicirea lor” (ch. 21, Connolly, pag. 190—191). Autorul acestui document începe apoi să dovedească — într-un mod foarte subtil — că acela care „păzesc Sabatul imită bocetul”. Fără îndoială că acesta a fost un mod impresionant de a descuraja păzirea Sabatului. Eusebiu atribuie necredinței iudeilor motivul transferării păzirii Sabatului, de la Sabat la duminică: „Datorită necredințioșiei acestora (iudeilor), Logosul (Cuvîntul) a transferat sărbătorirea Sabatului asupra apariției luminii și aceasta ne-a fost transmisă, ca un simbol al adevăratei lumini, ziua Mîntuitorului, ziua ce aparține Domnului, prima zi a luminii, în care Mîntuitorul lumii, după ce și-a împlinit toate lucrările printre oameni și a obținut biruința asupra morții, a intrat prin porțile cerului” (Comentaria în Psalmi 91, P.G. 23, 1189). F. A. Regan, Dies Dominica pag. 56, pe bună dreptate scoate în evidență faptul că Eusebiu a fost o victimă a unei „mari exagerări” atunci cînd afirmă că „Domnul Isus Hristos a fost acela care a instituit, care a făcut acest transfer”. Poate că Eusebiu a recunoscut chiar el că trecuse peste limitele credibilității, deoarece citeva paragrafe mai departe el contrazice ceea ce declarase mai înainte, spunînd: „În adevăr, toate celelalte, tot ceea ce a fost permis pentru Sabat, noi am transferat asupra zilei Domnului, în așa măsură încît ea este cea mai importantă, cea care domină, prima și singura care are o mai mare valoare decît Sabatul iudeilor” (idem, PG/23, 1172). Pentru alte referințe vezi mai sus fn. 15, iar mai jos pag. 285 f.

„Chiar dacă...”

Cu aproximativ 6 secole î.Hr., proorocul Habacuc a exprimat astfel reacția sa, reacție comună multor credincioși în vreme de cumpănă: „Pînă cînd voi striga către Tine, Doamne, fără să asculți? Pînă cînd mă voi tînguî Ție fără să dai ajutor? Pentru ce mă lași să văd nelegiuirea și te uiți la nedreptate?” (Hab. 1,2,3). Și același text în traducerea Nițulescu: „Pînă cînd Iehova voi striga și Tu nu vei auzi? De ce mă faci să văd nefericirea?”

Cît de paradoxală pare concluzia finală: „Chiar dacă ... vița nu va mai aduce rod... și cîmpiile nu vor mai da hrană... eu tot mă voi bucura în Dumnezeu mîntuirii mele“ (Hab. 3,17.18).

Menționăm că rațiunea nu putea armoniza bunătatea și dreptatea divină cu faptul că Dumnezeu nu intervenea în nici un fel pentru curmarea răului. Și, în ciuda lipsei evidente a intervenției divine cu nădejtile zădărnice și perspectivele apropiate și mai deznădăjduite, Habacuc încheie frămîntarea sa prin: „Chiar dacă ...“

Subliniem că nu era în cauză persoana lui Habacuc, ci relele evidente din Israel care se făceau sub ochii lui, precum și răul din afară provocat de haldei. Gravitatea situației l-a determinat să caute răspuns la Dumnezeu: „... să văd ce are să-mi spună Domnul și ce-mi va răspunde“ (Hab. 2,1).

În situația cumplită „cînd cel rău mînfecă pe cel mai neprihănit ca el“ (Hab. 1,3), prinde rădăcini în sufletul lui Habacuc asigurarea divină că „cel neprihănit va trăi prin credința lui“ (Hab. 2,4) și se exteriorizează prin rugăciunea: „Însuflește-ți lucrarea în cursul anilor Doamne... dar, în mînia Ta, adu-Ți aminte de îndurările Tale“ (Hab. 3,2).

Pe cît de necesară considerăm că este atingerea unei depline încrederi în Domnul atunci cînd trecem prin situații dificile, prin nenorociri care adesea ne copleșesc, este imperios necesar de reținut că asemenea experiențe, repetate în generații diferite au fiecare o rezolvare aparte, personală, unică — în cadrul general al situației.

„Cel neprihănit va trăi prin credința lui“ (Hab. 2, 4). Aceasta nu însemna doar admiterea unui principiu, ci o trăire prezentă în certitudinea realităților viitoare, prin credința personală manifestată în vitregia unor situații generale sau personale.

Se impune sublinierea că atingerea acestei performanțe se poate realiza doar prin același proces spiritual cu un specific aparte, propriu, indiferent de situații ori de cadrul colectiv.

„Unii, ca să dobîndească o înviere mai bună n-au vrut să primească izbăvirea și au fost chinuți“ (Evrei 11,35), contînd fiecare pe aceeași realitate viitoare, în ciuda unui prezent specific pentru fiecare, dar deopotrivă de aspru pentru toți.

Cazurile cel mai greu de depășit sînt cele în care te afli izolat parcă și de tine — în mulțimea nedumeririlor ce te copleșesc ori a interpretărilor celor apropiați sufletește, care însă nu se pot încadra spiritual exact în situația ta.

Cu aproape un mileniu înainte de Habacuc, Iov constată: „frații mei s-au arătat înșelători“, în ciuda principiului că „cel ce suferă are dreptul la mila prietenului chiar dacă părăsește frica de Cel Atotputernic“ (Iov 6,14.15).

„Chiar dacă“ acesta este o excepție, cînd este vorba de manifestarea împreunei simțiri a semenului, dar este o regulă absolută cînd raportăm situația la Dumnezeu. Subliniem că Iov, în starea sa de „nenorocire“, după ce arătase „amărăciunea sufletului“ (Iov 7,11) și că nu mai aștepta ceva de la Dumnezeu în timpul vieții sale, zicea că după moarte „Dumnezeu îl va căuta: „... ochiul Tău mă va căuta“ (Iov 7,8) și — uimitor — „chiar dacă mi se va nimici pielea... voi vedea totuși pe Dumnezeu“ (Iov 19,26). Acest „chiar dacă“ este o ancoră a nădejzii aruncată de jos, din abisul deznădejzii, în sus; este atitudinea credinciosului profund onest față de Dumnezeu în care își păstrează încrederea chiar atunci cînd situațiile

amare prelungite îl fac să scoată strigătul : „Unde ești Doamne?“ sau „Pentru ce m-ai părăsit?“

Cel mai minunat exemplu rămîne acela al Fiului omului care era conștient că luînd asupra Sa povara păcatelor omenirii, a ajuns să fie părăsit de Dumnezeu ; El își predă voluntar duhul în mîna Tatălui, chiar dacă în clipa acestei predări nu mai trăia certitudinea celor prezise și predicate de El. Dimpotrivă, chiar zdrobit de simțămîntul teribil al despărțirii de Dumnezeu, „Isus a strigat cu glas tare : „Tată, în mîinile Tale îmi încredințez duhul“ (Luca 23,46).

Într-o asemănătoare tulburare spirituală, dar la scară redusă și specifică, au ajuns uneri mulți dintre marii bărbați ai credinței.

Făgăduința mîngîietoare de totdeauna : „Eu sint în locurile înalte dar“ — cit de binefăcător este acest „dar“ ! — „sînt cu omul zdrobit ca să îmbărbătez inimile zdrobite“ (Is. 57,15) a întărit generații întregi de credincioși.

În Gen. 28 este relatat cazul unui tînăr de o credincioșie deosebită, care a fost împins pe căi pe care nu le dorea, ca să contribuie la realizarea planului divin cu el, trece de la înalta sa finută spirituală la postura de înșelător și mincinos. Și aceasta pentru ca să-și însușească pe căi firești binecuvîntările care îi fuseseră rînduite în mod providențial. Împovărat de un duh mîhnit simțînd asupra sa dizgrația divină, plin de amărăciune și cu inima frîntă, el fuge să-și scape viața.

În noaptea primului popas i se prezintă scara legăturii pe care Dumnezeu o menține cu el „chiar dacă“... Și Domnul îi zise : „Eu sint cu tine, te voi păzi pretutindeni... nu te voi părăsi“ (Gen. 28,15). Însușindu-și asigurarea, duhul său este înviorat : „Domnul este cu mine și eu n-am știut“ (Gen. 28,16). (Se cuvine să ne însușim adevărul că nu totdeauna știm că Domnul este cu noi și — mai ales — că El este totdeauna cu noi, „chiar dacă“... asemeni lui Iacob, pentru pricină asemănătoare cădem în prăbușiri spirituale ca și el).

Nuanțăm deosebirea evidentă între „chiar dacă“ din cazul lui Habacuc, al lui Iov și mai ales al Mîntuitorului și cel al lui Iacob. Și totuși, cazul lui Iacob ne consolează, ne îmbărbătează mai mult din pricină că vina noastră e asemănătoare cu a lui și mai ales pentru că Domnul ne urmărește cu aceeași îndurare.

Paradoxal, și noi putem uita asemenea experiențe deosebite, așa cum a uitat și Iacob. După trecerea anilor, potrivit îndrumării divine, el se întorcea acasă. În noaptea strîmtoării lui, Iacob luptă punîndu-și încrederea în Domnul cerurilor, luptă din răsputeri cu cel pe care îl crede vrăjmaș, fără să fi căutat să afle cine este ; el consideră că aprecierea minții sale torturate de teamă este corectă. În această luptă terestră, Iacob invocă arzător ajutorul Domnului său din cer, amintîndu-l făgăduința că va fi cu el, cu acest Iacob care, de fapt luptă acum chiar împotriva Domnului căruia I se ruga.

Cît de adesea procedăm și noi la fel.

În fine, cînd a devenit conștient că cel considerat vrăjmaș era Domnul, ca toată lipsa de vlagă, total epuizat, el se agăță disperat de Domnul, hotărît — după mărturia lui — să stăruie pînă la capăt : „nu Te las pînă nu mă vei binecuvînta“ (Gn. 32,26).

Lupte... lupta lui Iacob... lupte ca și luptele noastre.

Gheleon (Jud. 6,1-12), cînd i se spune „Domnul este cu tine“, reacționează prin : „Dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întîmplat toate aceste lucruri“ și prezintă realitatea : erau jefuiți frecvent de madianiți și decăderea spirituală a copiilor lui Dumnezeu era mare. El însuși bătea griul în teasc pe furis, ca să nu fie surprins și prădat. Și Domnul a fost cu Gheleon, chiar dacă familia lui era umilă ; el a realizat planurile Domnului ajutat de un număr extrem de restrîns de însoțitori care aveau încredere în posibilitățile lui Dumnezeu.

Marta pusesse limite Dumnezeului imposibilului : „dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit“. Gloata, Maria — mama lui Isus —, ucenicii, adesea au căutat să dirijeze — mai ales politic — minunile Domnului.

Cît de adesea cădem în același păcat.

Spusele lui Habacuc, Iov, Iacob, etc., ca și ale noastre, sint adesea de felul : „Pînă cînd mă vei uita neîncetat?“ (Ps. 13,5). Iov a declarat chiar : „Dumnezeu S-a purtat cu mine ca și cu un vrăjmaș“ (Iov 19,11) și „mă scoteste vrăjmașul Lui“ (Iov 33,10). Mai cităm doar din Isaia : „Tu ești un Dumnezeu care Te ascunzi“.

Chiar dacă au existat multe situații asemănătoare, au fost și multe rezultate spirituale de felul : „Eu nădăjduiesc în Domnul care își ascunde Fața de casa lui Iacob. În El îmi pun încrederea“ (Is. 3,17) sau „Cine mă va duce în cetate întărită... oare nu Tu Dumnezeule care ne-ai lepădat și care nu vei să mai ieși... cu oștirile noastre?... cu Dumnezeu vom face mari isprăvi“ (Ps. 108,13).

Apostolul Pavel înalță certitudinea că „nici... nici... nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Hristos“ (Rom. 8,38,39).

Apostolul Petru știa că Isus avea motive ca după tăgăduire să nu se mai încreadă în el ; dar mai știa că Mîntuitorului îi era cunoscut un lucru : „Doamne... știi că Te iubesc“. Cît de încurajator este acest „știi“ pentru toți cei din categoria lui Petru — „cu toate că“, „chiar dacă“...

Isaia 38,17 într-o altă traducere spune astfel : „Iată, pentru pace, eu am mari amărăciuni, dar Tu, din iubire, ai salvat sufletul meu din groapa coruperii ; căci Tu ai aruncat păcatele mele înapoia Ta“.

„Chiar dacă“... „Eu nu te voi uita cu nici un cihp. Te-am săpat pe mîinile Mele“ (Is. 49,15), oricare ar fi fost trecutul tău, chiar dacă...

Minunată realizare divină : certitudinea nădejdi și încrederea în realitatea nevăzută.

V. D. COJEA

Voi sînteți lumina lumii

Aceste cuvinte pline de semnificație și bogăție spirituală au fost rostite de Isus Hristos către ucenicii Săi. După ce Hristos a prezentat fericirile și binecuvîntările Împărăției cerurilor tuturor ascultătorilor Săi, S-a adresat acelor care L-au primit ca Mintuitor personal și le-a zis: „Voi sînteți lumina lumii!“ Mat. 5,14-16.

Din versetul 13 (Voi sînteți sarea pămîntului⁽⁴⁾), scoatem în evidență importanța și valoarea îndreptătirii care izvorăște din Domnul nostru Isus Hristos. Apoi subliniem răspunderea supremă pe care o au beneficiarii acestei experiențe, aceea de a da gust vieții, de a face atrăgătoare mîntuirea prin Isus Hristos și de a conduce pe păcătoși la El pentru a fi salvați.

În versetele 14-16 sînt proclamate aceleași însărcinări și răspunderi. Hristos folosește ilustrații mai vii, mai puternice pentru a Se face înțeles. Faptul că ideile se repetă, conturează și scoate în evidență urgența și importanța lor. Voi, care ați primit și ați împărtășit neprihănirea Mea, ați devenit lumina lumii!

„O cetate așezată pe un munte“

Aici este prezentată biserica lui Hristos, totalitatea credincioșilor care manifestă aceeași credință, viață și slujire ca Isus Hristos. „În timpul veacurilor de întuneric spiritual, biserica lui Dumnezeu a fost ca o cetate așezată pe un munte. Secol după secol, în cursul generațiilor care s-au perindat una după alta, ei i-au fost descoperite adevăratele învățături ale cerului“ (F.A. pag. 7, manuscris).

„Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești vestea cea bună“ — striga profetul Isaia și continua: „Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, care vestește mîntuirea“.

Lucifer s-a ridicat împotriva Creatorului și a Legii Sale. El a început să acuze pe Dumne-

zeu că ar fi un tiran arbitrar și nedrept, care nu urmărește fericirea creaturilor mîinilor Sale și emite legi care nu pot fi împlinite. În felul acesta, el a umbrat caracterul și a subminat guvernarea lui Dumnezeu. Așa a devenit el stăpînul întunericului și tatăl minciunii.

Isus Hristos, coborînd din cer pe pămînt, a luat corp omenesc și a dezvăluit adevărul cu privire la caracterul și Legea lui Dumnezeu. Hristos a făcut lumină în mijlocul întunericului adus de păcat. El este adevărata lumină „care luminează pe orice om“. El este Prințul luminii și Soarele dreptății.

Prin viață și slujire, slava lui Dumnezeu s-a manifestat prin Isus Hristos de la iesle pînă la cruce. Apoi a lăsat biserica Sa ca, asemeni unei cetăți așezate pe un munte, să împrăstie negura necunoașterii caracterului lui Dumnezeu, să reflecte lumina bunătații, dreptății și iubirii Creatorului. Biserica este chemată să arate unei lumi căzute în păcat și lumilor necăzute, puterea salvatoare din păcat și posibilitatea păstrării Legii lui Dumnezeu prin iubire. „Nu sub obroc ... ci în casă ...“

Un alt loc unde urmașii lui Hristos aduc lumină spre slava lui Dumnezeu, este căminul. Noi nu trebuie să ascundem această lumină spirituală, aducătoare de fericire, prin manifestarea firii noastre ego-centrice. „Să lumineze tuturor celor din casă“. Aceasta arată privilegiul binecuvîntat și misiunea familiilor creștine. Viața luminată și transformată de Isus Hristos va fi văzută de toți, începînd cu membrii familiei. Locul pentru corectitudine, binefacere, politete, iubire dezinteresată și slujire ne-egoistă este căminul. Hristos a aprins lumina în inimile noastre, pentru ca din ele să se reverse iubire aducătoare de fericire. În felul acesta, fiecare familie creștină va fi o mărturie puternică pentru Dumnezeu și sfînta Sa Lege. „Lăsați lăm-

pile să ardă!“ Lucrați pentru familie! Aduceți lumina prin vorbe și prin fapte în familie și la sufletele care zac în întuneric.

„Să lumineze lumina“ faptelor voastre.

Iată aici răspunderea personală, individuală! Urmașii Domnului Hristos sînt purtători de lumină. Ei trăiesc viața nouă în Hristos. Noi nu sîntem izvoare de lumină. Însă primim și reflectăm lumina și viața lui Isus Hristos. Fiii luminii sînt recunoscuți după faptele lor, așa cum pomii se cunosc după roadele lor. Isus lucrează în ființa noastră prin Duhul Său, aducînd ca roade: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătața, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor“ (Gal. 5,22.23).

„Încercările suportate cu răbdare, binecuvîntările primite cu mulțumire, ispitele biruite cu curaj, blîndețea, amabilitatea, mila și iubirea descoperite în inimă — acestea sînt raze de lumină care luminează ...“ (C.M.F. 66, ed. 1924).

Se spune că odată, într-o noapte întunecată, Alah a trimis Luna să răspîndească lumină asupra Pămîntului. Lumina ei argintie a căzut peste păduri, peste așezările omenesti, peste drumuri. Mulți oameni, mai ales călătorii, s-au bucurat de această lumină. Dar deodată Luna s-a întors, lăsînd întuneric în urma ei. Alah a întreat-o: „De ce te-ai întors?“ „Pentru că am văzut multe rele. Oamenii sînt răi“, a răspuns Luna. Atunci Alah a vorbit din nou: „Eu te-am trimis să aduci lumină!“

„Comunitatea lui Hristos și fiecare ucenic al Maestrului sînt unelte destinate de cer spre a descoperi oamenilor pe Dumnezeu ... Dacă comunitatea lui Hristos ar aduce la îndeplinire această intenție a Domnului, atunci lumina ar străluci peste toți cei care stau în întuneric și în umbra morții. Cînd Hristos locuiește în inimă, este imposibil să ascunzi prezența luminii Sale“ (C.M.F. 60-64, ed. 1924).

Gyeresi Tosif

Scumpe cititor, am să-ți redau de pe paginile veșnic inspirate ale Sfințelor Scripturi, cărora toți credincioșii îi spun „Cuvîntul veșnic al lui Dumnezeu“, cel mai frumos pasaj pe care l-am găsit și eu și alții care au cercetat și cercetează cu tot mai multă iubire și interes acest Cuvînt dumnezeiesc. Înainte de a ți-l citi, vreau să-ți spun cu toată sinceritatea că acest Cuvînt a fermecat cu frumusețea lui și a subjugat, prin puterea pe care o conține, inimile și sufletele tuturor celor ce iubesc pe Dumnezeu și doresc cu ardoare mîntuirea pe care El o oferă cu nespūsă dragoste și milă. Iată pasajul :

„Apoi am văzut un cer nou și un pămînt nou ; pentru că cerul dintîi și pămîntul dintîi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborîndu-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfîntă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă, împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea : „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii ! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor“. Apoc. 21,1-3.

Apoi urmează starea de nedescris a celor ce vor fi găsiți vrednici să ajungă să moștenească lucrurile de slavă veșnică. Așa că și noi, împreună cu vizionarul de pe insula Patmos, putem să spunem : „Fericit cer, fericit pămînt, fericiți bărbați și femei și fericită viața veșnică ! Doamne, ajută-ne să ajungem și noi acolo !“

Dar care este prețul pentru a putea nu numai să vedem, dar și să intrăm în posesia acestor lucruri, despre care un apostol al Domnului Isus Hristos spunea : „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc“ (1 Cor. 2,9).

Ceea ce trebuie să subliniem și să gravăm în inimile noastre și să nu uităm nici o clipă din zi și din noapte, este marele adevăr uitat de oameni, uitat chiar și de creștini că, aceste lucruri sînt numai pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu.

Așadar prețul cerului nou și al noului pămînt și al vieții fericite și veșnice este, așa cum

ne-a spus și scumpul nostru Mîntuitor Isus Hristos, în Evangheliile Sale : „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintîi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei, este : 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși'“ (Mat. 21,37-39).

De aceea putem spune cu toată certitudinea că nu se poate cer nou fără dragostea de Dumnezeu și la fel fără dragostea de aproapele. Nu se poate viață veșnică și fericită fără dragostea de Dumnezeu și de oameni. Această dragoste trebuie să fie în inimile noastre ca un foc viu și sfînt care trebuie să ardă pe altarele inimilor noastre mereu ca o flacără ce nu se stinge niciodată și nici nu se micșorează vreodată. Și același apostol căruia i-au fost arătate frumusețile de nedescris ale celor ce iubesc pe Dumnezeu, ne spune : „Căci dragostea de Dumnezeu stă în paza poruncilor Lui. Și porun-

cile Lui nu sînt grele“ (1 Ioan 5,3). Și Insuși Mîntuitorul a spus urmașilor Săi : „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“ (Ioan 14,15).

Și cum să nu iubim pe Tatăl nostru ceresc cînd știm că pentru mîntuirea noastră, pentru smulgerea noastră din viața de păcat și pentru eliberarea noastră de sub jugul celui rău, adică de sub jugul Diavolului, ca să putem trăi o viață nouă și plăcută înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu și mai mult decît atît și decît orice, ca să ne facă fii și fiice ale lui Dumnezeu atît pentru viața aceasta cît și pentru viața viitoare, a trebuit să dea pe Fiul Său ca jertfă ispășitoare pe crucea de pe Golgota ?

Numai dragostea Lui pentru oameni L-a determinat să facă nespūs de durerosul sacrificiu pe crucea de pe Golgota. De aceea a spus foarte bine persoana inspirată care a scris : „Golgota stă ca veșnic monument al dragostei lui Dumnezeu pentru noi“. Omul căzut sub puterea păcatului nu putea să fie salvat decît pe o singură cale. Calea aceea se numește calea înlocuirii. Aceasta înseamnă ca Cineva să ia locul omului vinovat și să sufere în locul lui moartea care i se cuvenea omului pentru că „plata păcatului este moartea“. Și Acel Cineva trebuia să fie atît de vrednic încît să poată face ispășire nu pentru păcatele sale, ci pentru păcatele oamenilor și astfel Legea lui Dumnezeu să poată fi satisfăcută. Tocmai această Lege călcată de om cerea pedeapsa pentru călcarea ei.

Dar cine putea fi vrednic pentru o asemenea lucrare de salvare a oamenilor vinovați ? Pentru salvarea mea și a ta, salvare care să ne poată reda frumusețile de nedescris împreună cu o viață nouă, fericită și veșnică în Împărăția lui Dumnezeu, așa cum ne-a spus Mîntuitorul. Nu e de mirare că în cartea vizionarului ni se spune : „Și am plîns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit

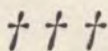
Ultimii pași

— În seara zilei de 5 ianuarie 1989 adoarme în Domnul fr. Ștefanca Petru, membru al comunității Moisei, jud. Maramureș.

Născut la 25 mai 1903 în com. Slătioara de pe Valea Izei, este atras de tinăr de adevărul întregitei solii îngerești și primește botezul în biserica creștină adventistă de ziua a șaptea.

Se căsătorește în 1929 cu Hojda Ioana avind un cămin plăcut. Fr. Ștefanca s-a remarcat printr-un caracter deosebit. Un bun creștin și bun gospodar a fost ani de zile prezibiter al comunității.

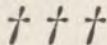
La numai trei săptămâni de la moartea soției sale, adoarme în Domnul cu zîmbetul încrederii nezdruincinate pe buze.

— Sora Ivașcu Vasilea din comunitatea Moisei, jud. Maramureș, adoarme în Domnul în ziua de 10 februarie 1989, în vîrstă de 76 de ani.

Neobosită, harnică, de un caracter deosebit, o bună mamă, a avut bucuria să-și vadă toți copiii în credință.

A iubit credința, lucrarea lui Dumnezeu și familia, lăsînd în urma sa amintirea unei bune creștine. În ziua de 13 februarie a fost depusă în patul de pulbere al gleei, unde așteaptă ziua cea mare a învierii celor drepți.

— În aceeași zi de 10 februarie 1989 adoarme în Domnul sora Vlăsin Sava, membră a comunității Moisei, jud. Maramureș, în vîrstă de 75 de ani.

Primește credința adventă în 1947 și a rămas credincioasă Domnului și legămîntului său în toți cei 42 de ani de credință.

S-a stins în tăcere lăsînd în urmă un exemplu luminos și a fost așezată alături de soțul ei fr. Vlăsin Ioan, fost prezibiter întărit prin binecuvîntare; au zidit împreună edificiul spiritual al comunității.

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El. (Ps. 116,15).

Pastor,
Ciorba Iosif

vrednic...” (Apoc. 5,4). Și, văzînd starea disperată a oamenilor pierduți din cauza vinovăției lor, Dumnezeu, Stăpînul cerului și al pămîntului, S-a hotărît să ofere pe propriul Său Fiu, Isus Hristos, ca Jertfă supremă, ca Jertfă înlocuitoare și răscumpărătoare. Marele apostol Pavel ne spune în scrierile pe care ni le-a lăsat și care au fost păstrate cu scumpătate prin Duhul Sfînt, cuvintele care umpleau inima lui cu bucurie, dar și cu o recunoștință sfîntă: „În El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efes, 1,7). Și, într-adevăr, El, Isus, a primit să Se jertfească pentru noi, pentru ca noi, prin credința în El, în ceea ce a făcut El pentru noi, să avem păcatele iertate, viața curățită de orice întinăciune, cugetul ușurat și liber de orice povară, trăind, de acum încolo după voia lui Dumnezeu, păzind și încadrîndu-ne viața și faptele în Legea Lui cea sfîntă și neschimbătoare, primind în inimile noastre pe Fiul Său cel Sfînt, adică pe Isus, iubind pe Tatăl nostru mai presus de orice și de oricine și fiind pregătiți pentru a doua venire a Mîntuitorului, care ne-a făgăduit că va veni din nou ca să ne ia cu El și să ne ducă la lucrurile descrise în cel mai frumos și mai cuceritor pasaj despre care ne-a vorbit prin profetii Săi.

Acesta este prețul cerului nou, al pămîntului nou și al vieții fericite și nesfîrșite. Isus l-a plătit în întregime pentru tine. Scumpul meu prieten, vrei să-L primești pe Isus și oferta Lui? Te rog din toată inima, primește-L! Primește-L chiar acum! N-ai să regreti niciodată, niciodată!

Cu durere aducem la cunoștința frățietății încetarea din viață a soriei Alexandrescu Ruxandra, soția fr. pastor pensionar Alexandrescu Florea din Sibiu.

Născută la 24 ianuarie 1914 în Galați, primește adevărul advent și botezul biblic la vîrsta de 14 ani, pe cînd era elevă la liceu, adevăr pe care colegea ei de bancă, Vasilica Grigoraș i l-a făcut cunoscut.

În 1937 se unește în căsătorie cu fr. Alexandrescu Florea și timp de 53 de ani a fost o soție credincioasă, harnică, sprijinind pe soțul ei în lucrarea acestuia în momentele de cumpănă. Au plîns împreună, s-au bucurat și s-au rugat împreună.

În timpul războiului, în timp ce soțul ei era concentrat, a lucrat la Uzinele Malaxa, într-un mediu toxic, care va lăsa urme adînci asupra sănătății sale.

În seara zilei de 22 martie 1990, în liniște și încredere în Acela care a sprijinit-o toată viața, a închis ochii în speranța vederii cu cei dragi și cu cel mîntuitor la ziua răsplătirilor finale.

Cuvîntul mîngietor al Scripturii a fost rostit de frații pastori A. Orban și Sgunea Victor.

A. Orban